

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΟΗΣΗΣ
ΚΕ' ΣΥΜΠΟΣΙΟΥ

ISBN 960 - 6684 - 02 - 4

© Copyright: ΠΕΡΙ ΤΕΧΝΩΝ - ΣΥΜΠΟΣΙΟ ΠΟΙΗΣΗΣ

ΠΕΡΙ ΤΕΧΝΩΝ

Κέντρο Πολιτισμού - Πολιτιστικές Εκδηλώσεις

Έκδοση Βιβλίων και Περιοδικών

Κανακάκη 65, 262 21 Πάτρα, Τηλ. 2610625257

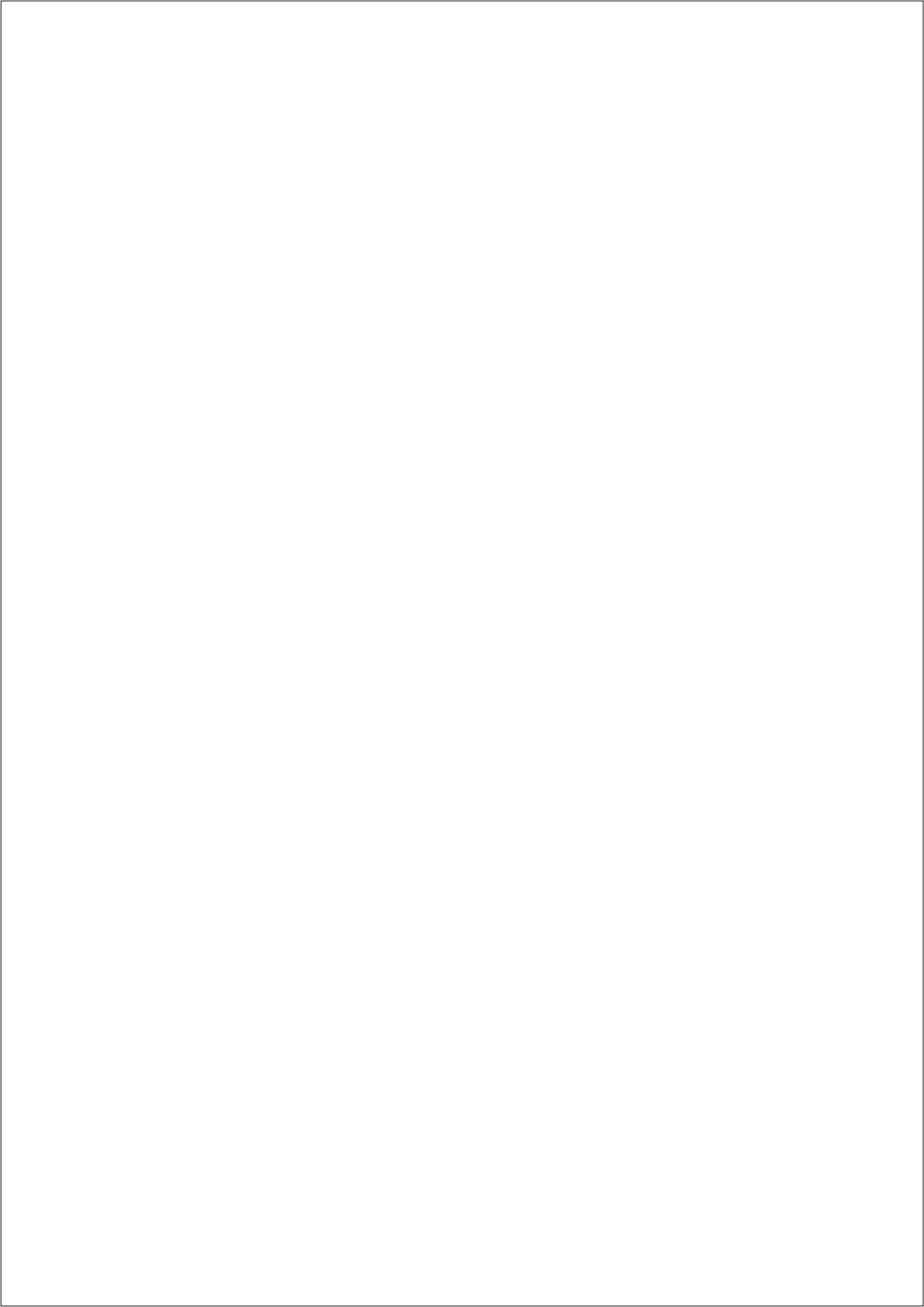
ΣΥΜΠΟΣΙΟ ΠΟΙΗΣΗΣ

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΟΗΣΗΣ
ΚΕ' ΣΥΜΠΟΣΙΟΥ

Επιμέλεια
Δ. Κατσαγάνης, Κ. Κρεμμύδας, Ξ. Σκαρτσή

περί
τεχνῶν
ΠΑΤΡΑ 2006

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	9
ΑΝΤΩΝΗΣ Δ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ	11
ΙΩΣΗΦ ΑΡ. ΑΡΓΥΡΙΟΥ	13
ΣΩΤΗΡΗΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ	15
ΑΘΗΝΑ ΒΛΑΧΙΩΤΗ	17
ΓΕΩΡΓΙΑ ΒΟΛΑΝΑΚΗ	19
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΒΟΥΖΗΣ	21
ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΒΡΕΤΟΥ	23
ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΣ	25
ΣΟΦΙΑ ΓΙΟΒΑΝΟΓΛΟΥ	27
ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ	29
ΜΑΡΙΑ Γ. ΔΡΑΓΑΤΑΚΗ	31
ΠΑΝΟΣ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ	33
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΡΟΣΕΛΤΗΣ	35
ΒΟΥΛΑ Γ. ΕΠΙΤΡΟΠΑΚΗ	37
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ε. ΖΑΓΚΑΣ	39
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΙΟΒΑΣ	41
ΓΙΩΡΓΟΣ Χ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ	43
π. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ	45
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΡΑΤΑΣΟΣ	47
ΘΟΔΩΡΟΣ ΚΟΥΛΟΥΡΗΣ	49
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΤΗΣ	51
ΜΑΝΤΑΛΕΝΑ ΚΡΙΤΣΙΝΗ	53
ΜΑΡΙΑ ΚΩΣΤΟΥΡΟΥ	55
ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΛΕΒΕΝΤΟΠΟΥΛΟΣ	57
ΓΙΩΤΑ ΛΙΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΟΘΩΜΑΚΟΥ	59
ΙΣΜΗΝΗ ΛΙΟΣΗ	61
ΒΑΚΗΣ ΛΟΪΖΙΔΗΣ	63
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΝΝΟΥΡΗΣ	65
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΑΝΩΛΑΣ	67

ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΑΠ. ΜΗΤΡΟΥΣΙΑΣ	69
ΑΘΗΝΑ ΜΗΤΣΗ	71
ΞΕΝΙΑ ΜΥΛΩΝΑΚΗ	73
ΕΛΕΝΗ ΜΩΥΣΙΑΔΟΥ	75
ΝΙΚΟΣ ΝΤΑΛΟΥΡΗΣ	77
ΕΚΤΩΡ ΠΑΝΤΑΖΗΣ	79
ΙΟΥΔΑΝΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	81
ΓΙΩΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ-ΧΑΤΖΗΚΩΣΤΑ	83
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΛΑΤΑΝΑΚΗΣ	85
ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΠΛΑΤΗ	87
ΝΙΚΟΣ ΠΟΛΥΖΟΣ	89
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΡΕΒΕΛΟΥΡΑΚΗΣ	90
ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΣΕΡΡΑΣ	92
ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΡΟΥΜΠΑΣ	94
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΤΣΑΜΗ	96
ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΣΙΡΟΣ	98
ΓΙΩΡΓΟΣ Α. ΤΣΙΡΩΝΗΣ	100
ΜΑΡΙΑ ΥΨΗΛΑΝΤΗ	102
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΦΑΣΟΗΣ	104
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΦΡΑΓΚΟΣ	106
ΜΑΡΙΑ ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ	108
ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΧΑΤΖΗΛΕΛΕΚΑΣ	110
ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Ν. ΧΑΤΖΗΝΑΚΗΣ	112
ΔΗΜΗΤΡΑ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΟΥ	113

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Εικοσιπέντε χρόνια *Ποίηση*, εικοσιπέντε χρόνια *Συμπόσιο*. Δυο σταθερές και εφαπτόμενες που αιτιολογούν την αρχική σκέψη και δικαιώνουν, εκ του αποτελέσματος, την απόφαση της *Οργανωτικής Επιτροπής* να προκηρύξει το 2005 Ποιητικό Διαγωνισμό με ελεύθερες συμμετοχές ελληνόγλωσσων ποιημάτων από την Ελλάδα και το εξωτερικό χωρίς όριο ηλικίας ή την υποχρέωση προγενέστερου δημοσιευμένου έργου, με αφορμή τη συμπλήρωση ενός τετάρτου αιώνα ζωής για το *Συμπόσιο Ποίησης*. Ένα τρίημερο γιορτής που ξεκίνησε την Παρασκευή 3 Ιουλίου του 1981 και συνεχίζεται έκτοτε αδιάλειπτα διατηρώντας, ελπίζουμε, παρά την αναπόφευκτη εξέλιξη και την αυτονόητη ωριμότητα, τη φρεσκάδα, τη ζωντάνια και την επαναστατικότητα των πρώτων χρόνων. Η ανταπόκριση στην ποιητική πρόσκληση του Συμποσίου, όπως φάνηκε και από τη μεγάλη συμμετοχή των 478 δημιουργών αλλά και από την ποιότητα των έργων που υποβλήθηκαν, αποτελεί την αδιάσειστη απόδειξη τόσο για το μέλλον της ποίησης, ακόμα και σε αντιποιητικές εκ πρώτης όψεως εποχές, όσο και για τη δυναμική του θεσμού που πρόσφερε και θα εξακολουθήσει να προσφέρει.

Μετά την ολοκλήρωση της εξέτασης των συμμετοχών που υποβλήθηκαν, η Οργανωτική Επιτροπή αποφάσισε να απονεμίσει εκτός από τα τρία βραβεία που αρχικά είχαν αναγγελθεί, 9 επαίνους (κατηγορίας Α', Β', Γ') και 26 εύφημες μνείες. Η απονομή και η παρουσίαση των βραβευμένων ποιητών έγινε στη διάρκεια του 25^{ου} Συμποσίου με την παρουσία μεγάλου πλήθους συμμετασχόντων στο διαγωνισμό. Την επιτροπή κρίσης του διαγωνισμού αποτελούσαν ο Σωκράτης Σκαρτσής, η Λύντια Στεφάνου και ο Κυριάκος Χαραλαμπίδης. Είναι χαρακτηριστικό ότι στους βραβευθέντες περιλαμβάνονται αρκετοί πρωτοπαρουσιαζόμενοι ή χωρίς ευρέως γνωστό έργο ποιητές. Σε δεύτερη φάση η ΟΕ αποφάσισε την έκδοση Ανθολογίας ποιημάτων από τα υποβληθέντα (τρία, από μερικούς λιγότερα ή περισσότερα στο διαγωνισμό και την παρουσίασή της σε ειδική εκδήλωση κατά τη διάρκεια του 26^{ου} Συμποσίου.

Πιστεύουμε ότι ο τόμος που έχετε στα χέρια σας δικαιολογεί την απόφαση αυτή και αποδεικνύει την ύπαρξη ποιητικού δυναμικού πέρα από το ήδη γνωστό και προβεβλημένο στη χώρα. Η επιλογή, όχι εύκολη και με τον κίνδυνο που ενέχει οποιαδήποτε αξιολόγηση, συμπεριέλαβε αναγκαστικά το κριτήριο της πληρότητας σε περισσότερα του ενός υποβληθέντα ποιήματα. Μια πληρέστερη εικόνα των συμμετοχών στο διαγωνισμό μπορεί να έχει κανείς από τη *Μικρή Ανθολόγηση του Ποιητικού Διαγωνισμού* με δείγματα ποίησης όλων των ποιητών που έλαβαν μέρος και κυκλοφόρησε κατά το 25^ο Συμπόσιο. Οι ποιητές που περιλαμβάνονται σ' αυτόν καλύπτουν ένα ευρύ φάσμα ηλικιών με διαφορετικές καταβολές, εμπειρίες και γνώσεις από την Αττική, τη Βοιωτία, την Εύβοια, το Λουτράκι, τους Αγίους Θεοδώρους και το Ζευγολατιό της Κορινθίας, το Αγρίνιο, τη Θεσσαλονίκη, την Αλεξανδρούπολη, την Ηγουμενίτσα, την Ελευθερούπολη, την Κατερίνη, την Καρδίτσα, τη Λάρισα, τα Τρίκαλα, την Καβάλα, τη Ροδόπη, τη Δράμα, τις Σέρρες, τη Μαγνησία, τη Φθιώτιδα, την Προέβζα, την Κοζάνη, τη Βέροια, τα Ιωάννινα, τη Φλώρινα, τα Γιαννιτσά, τη Νάουσα, την Κομοτηνή, την Ξάνθη, την Άρτα, τη Φθιώτιδα, την Πάτρα, το Αίγιο, τον Πύργο, την Αμαλιάδα, τα Καλύβια της Ηλείας, την Τρίπολη, τον Άγιο Ανδρέα Αρκαδίας, τη Σπηλιά Δωριδος, την Καλαμάτα, τη Γορτυνία, την Κρήτη, την Κέρκυρα, την Κεφαλονιά, τη Ζάκυνθο, τη Λευκάδα, τη Σάμο, τις Σπέτσες, την Κω, τη Σύρο, την Κάλυμνο, την Ικαρία, τα Αντικύθηρα, αλλά και την Κύπρο, την Αγγλία, τη Γαλλία, την Αυστρία, την Αμερική, τον Καναδά, τη Γερμανία, τη Δανία, την Ιορδανία. Κοινός γνώμονας σε όλους είναι η αγάπη για την ποίηση και σε ένα υπολογίσιμο ποσοστό η ποιητική ικανότητα, και η επιθυμία να έλθουν σε επαφή με ένα ευρύτερο κοινό.

Ο διαγωνισμός που προκήρυξε το Συμπόσιο στην 25^η, πανηγυρική διοργάνωσή του και αυτός ο τόμος ανθολογούμενων ποιημάτων έρχονται σαν επιστέγασμα της προσπάθειάς του, που έγινε μία από τις βασικές αρχές ύπαρξής του, να δώσει βήμα σε νέους ανθρώπους αλλά και στην ποίηση στην παρουσίαση της οποίας αφιερώθηκε, ήδη από τον δεύτερο χρόνο διοργάνωσής του, μια ολόκληρη συνεδρία, το απόγευμα του Σαββάτου.

Θέλουμε να ευχαριστήσουμε και από εδώ τους ποιητές που συμμετέσχαν στο διαγωνισμό και παρευρέθησαν στην ανακοίνωση των αποτελεσμάτων.

Δημήτρης Κατσαγάνης, Κώστας Κορμιμάδας, Ξένη Σκαρτσή

ΑΝΤΩΝΗΣ Δ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Νέα Ιωνία Μαγνησίας

ΠΟΛΙΚΟΣ

Φύλαγε τα νώτα σου, στρατιώτη
οι μέρες μπρος σου γκρεμίζονται
με βουή μεθυσμένου χειμάρρου.
Λευκές πολιτείες αναζητούν το καινό σου κουφάρι,
θαρραλέοι ιππείς καλπάζουν με των βοριάδων την άμαξα.
Κοίτα! η λαίλαπα της φωτιάς σε απειλεί, αγαθέ μου στρατιώτη
της ήμερης πίκρας υπηρέτη.
Στη μεταλαβιά του ύπνου της
η νίκη θα σε πυροπολήσει
τ' ατίθασα χρόνια σου αν χαθούν
θά 'ναι για σένα, για κείνες του χειμώνα τις μικρές ώρες,
το φωτοστέφανο του θανάτου.
Φύλαγε τα νώτα σου, μελαγχολικό ποιητή.
Ανέμελη προσευχή – πάλι για σένα –
του πόλου η αύρα θα σαλπίζει.
Ένας ήλιος στην κάμαρα ξεφυτρώνει περήφανος
κάτω από φώτα χειμωνιάς
κι οι κερασιές ριγώντας αναγγέλλουν τη δόξα σου.
Για σένα οι ώρες της σιωπής
της αγάπης τα κρόσσια δικά σου· ολόδικα
η αμαρτία κοιμίζει επτασφάλιστα βλέφαρα.
Μικρή θεά σ' ακολουθεί στο μάκρος της καταγίδας.
Φυλάξου στρατιώτη–ποιητή ασίγαστος άνεμος ριπίζει τα
νιάτα σου σαν πούπουλα του ελαιώνα.
Ορρωδεί ο πολικός
στης νύχτας τον ύπουλο έβено.

ΜΕΤΑ – ΠΤΩΣΕΙΣ

Η πείνα των ματιών
Το μέλι της σκέψης
«Η θάλασσα του πρωιού»
Τα δάχτυλα του ήχου
Του ρολογιού η σιωπή
Του φεγγαριού οι τσιρίδες
Του νερού η αγκαλιά
Το χρώμα του ύπνου
Της πηγής η ανάσα
Το στόμα του φωτός
Το θάμπος του μεσημεριού
Ο έρωτας του απαγορευμένου
Ο θάνατος του θανάτου
Ο θεός της αμαρτίας
Τα βότανα της γητείας
Ο τοίχος της αγάπης
Τα τσιγάρα του χειμώνα
Το κρύο του γέλιου
Η λύπη της λήθης
Ο ιερέας της άνοιξης
Το μωβ του επιταφίου
Των παθών η εβδομάδα
Τα πλην και τα συν
Στη γενική του Ενικού

ΙΩΣΗΦ ΑΡ. ΑΡΓΥΡΙΟΥ

Πύργος Ηλείας

ΕΥΘΕΙΑ ΚΑΙ ΚΥΚΛΟΣ

Κάποια στιγμή λοιπόν,
η ευθεία,
άρχισε σιγά σιγά να ρυτιδώνει
να γεννάει γωνίες κι αγωνίες
να τεντώνεται και να μαζεύει
να σχηματίζει καμπύλες και κύματα,
σα να χτύπησες οχιά με το ραβδί,
ή όπως γυμνό κορμί γυναίκας
την ώρα που είναι στο ζενίθ
ο πιο φουρτουνιασμένος οργασμός της.

Όσπου σε κάποια στιγμή,
η κεφαλή της θηλυκώνεται
με την ουρά της,
η γραμμή τεντώνεται βίαια
σε άπειρα σημεία
και γίνεται στο τέλος
κύκλος
πολιορκημένης Ελευθερίας.

(Ήταν τότε που η Εύα
πήρε το μήλο απ' τον όφι).

ΠΟΙΚΙΛΟΣ!

Όφεις Έλλην ο ποικίλος.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ, *Θεμιστοκλής 29, 7*

Ὡστε λοιπόν, φίδι παρδαλό ο Έλληνας!

Μας κακοχαρακτήρισες
πάνω στην οργή σου,
εσύ, ο Πέρσης χιλίαρχος Ρωξάνης.
Αστροπελέκι η φράση σου,
ξαφνιάζει.

Και βέβαια, ως ένα βαθμό,
δεν είναι ψέμα
αυτό που οργισμένος ξεστόμισες.
Ὅμως το ξέρεις,
το νόμισμα έχει δύο όψεις.
Και στο κάτω κάτω μη ξεχνάς,
κι αυτό που είπε σε πολλά ανάμεσα
εγκωμιαστικά για μας τους Έλληνες,
ο Αρταβάνος, Πέρσης χιλίαρχος κι αυτός:
«... Ὑμᾶς μὲν οὖν ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ μάλιστα
θαυμάζειν και ΙΣΟΤΗΤΑ λόγος...».

ΜΑΥΡΙΑ

Με δύο λέξεις:
White House.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ

Πάτρα

ΑΣΠΡΟ-ΜΑΥΡΟ

Σε πίνακα τον κόσμο μας ζωγράφιζα
μ' ανθούς που έσμιγα και άλλαζα,
εν' άσπρο άλογο στον ιπποτών την πύλη
στα πίσω πόδια του να κάθεται να στήνει
και τα μπροστά στον ουρανό να στήνει
μακριά στο πέλαγος του καραβιού κατάρτι
κι από κοντά το κύμα το βουβό,
ψηλά το εκκλησιάκι στο βουνό
με τ' άσβεστο καντήλι.

Πάνω απ' των δένδρων τις κορφές
εν' άσπρο λαμπερό ζωγράφισα,
που με το φως του αγκάλιαζε
του δάσους τις ζωές,
και μπρος στη λίμνη με τα νούφαρα
στ' ολόχρυσο παλάτι,
το μαύρο άλογο με τον τραχύ αναβάτη,
που τα ηνία κράταγε σφιχτά καλά δεμένα στην παλάμη
με μείγμα από γυαλί κι αχάτη
και κάθονταν μες στο νερό
σε βάση βαριά από σκληρό γρανίτη.
Κι άλλες μικρές σκηνές
ασήμαντες ζωγράφιζα απ' τον πλανήτη.

Όσπου μια πεταλούδα πέταξε λευκή
και κάθισε στη μέση στο πανί
και γύρω της συνάχτηκαν δεκάδες άλλες
με χρώματα, στο ροζ στο μοβ στο μελανί
κι ευθύς των λουλουδιών τα είδη διάλεξα
μ' ανθούς πολλούς γλυκούς κι αρώματα
του ζουμπουλιού του υάκινθου του κρίνου.

Κι άνοιξα με τα δάκτυλα βαθιά
στο χώμα αυλάκι και τα φύτεψα,
ζεστές φωλιές για τις ψυχές
στον κήπο των ανθών να μείνουν,
εκεί που με τα τινάγματα ολημερίς
τα χρώματα κι όλα τ' αρώματα της γης
πουλιά και πεταλούδες σμίγουν.

Κι άπλωσα την παλάμη μου στον ουρανό
το σύννεφο καλώντας να συντρέξει,
ήρθε λευκό πουλί που κούρνιασε
και γέννησε κατάλευκο αυγό
κι έγιν' η παλάμη μου φωλιά και μάνα,
μα μαυροπούλι κλώσησε
που σαν Χριστού καρφί μες την παλάμη μου
το ράμφος του βαθιά βυθίζει,
μ' αίμα γιόμισε τ' αυλάκι των ανθών
δαμασκηνή στις ρίζες του το χώμα ζωγραφίζει.
Μα της πληγής απ' το καρφί τον πόνο αντέχω
και την παλάμη μου κρατώ ανοιχτή
φωλιά ζεστή για το λευκό πουλί
στον κήπο των ανθών σαν θέλει να ματάρθει.

Ο ΒΙΟΛΙΤΖΗΣ

Καταμεσήμερο καλοκαιριού
κόκκινο το φανάρι,
ο βιολιτζής
στην ίδια θέση
το ίδιο βιολί
το ίδιο δοξάρι,
η αμοιβή
μια χαραμάδα στο παράθυρο.

Χόρταίνει απ' το πρωϊ
με χαραμάδες.

ΑΘΗΝΑ ΒΛΑΧΙΩΤΗ *Αγ. Παρασκευή Αττικής*

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Την ημέρα, έλα, μου έλεγε κι άπλωνε το σκελετωμένο χέρι της
πάλευε με τα δάχτυλά της και τα αίματά της
βυθισμένη στο σκοτεινό σημείο του φόβου της
γιατί γυναίκα ήταν.

Τις νύχτες όμως, ιδίως όταν φυσούσε
–την είδα τουλάχιστον δύο φορές–
τρελαμένη έτρεχε στα χωράφια για τον εύκολο έρωτα.
Και το πρωί γυρνούσε και της έλειπαν τα δόντια
ή τούφες μαλλιά ή ερχόταν φορώντας μαλακή δερμάτινη πανοπλία
με τα στήθη της γεμάτα γάλα σ' όλο της το κορμί.

Ενώ εγώ μέσα στην αρχέγονη κοιλιά της σπαρταρούσα
όπως προφήτευε ο παλιός ονειροκρίτης της γιαγιάς

Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ

Με πολιορκούσες, κι εγώ παραζαλισμένη
γκρέμιζα τους μέσα τοίχους
σκαρφάλωνα στα δοκάρια σαν ξωτικό
έπαιρνα πέτρες και ξύλα για το έξω τείχος
–δίχως να ξέρω–

Τώρα βρίσκομαι σε γκρεμισμένο πύργο
Ριπές ανέμου στα μαλλιά μου με λυγίζουν

ΑΣΚΗΣΗ

Τελείωσε το ποίημα
Τέντωσε την πλάτη της στην καρέκλα
πήρε το χαρτί και διάβασε
«Πιο ελλειπτικό, λίγο πιο στενό... σαν να πλατειάζει»
σκέφτηκε, και άρχισε να το τεμαχίζει
Αφαίρεσε τα μέλη του και στη θέση τους έβαλε νέα
εντός εποχής, κλίματος και προσδοκιών
Ύστερα το ξάπλωσε στο πάτωμα, έπεσε στα γόνατα
και άρχισε να τρίβει με επιμονή μέχρι να γυαλίσει
τέλεια τα πλακάκια του

Αφού ολοκλήρωσε τη διαδικασία το διάβασε
ακόμη μια φορά με ικανοποίηση

ΓΕΩΡΓΙΑ ΒΟΛΑΝΑΚΗ

Αθήνα

ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ ΑΣΤΥ ΕΣΒΗΣΕ (απόσπ.)

Το κοινόν άστυ έσβησε
έσβησε η εστία
Άναψαν οι προβολείς, καταβροχθίζονται οι διαφορές
Καταβροχθίζομαστε από την καθημερινότητα
Καταβροχθίζουμε εικόνες παραπονημένες παραπλανητικές
Αφομοιώνεται ακαριαία ως κοινόχρηστο το παράλογο

Έτσι πορευόμαστε
Μες στον κονιορτό των γκρεμισμένων σπιτικών μας
μες στα ερείπια της ελευθερίας που δεν έχουμε γνωρίσει
κατά μήκος του ποταμού του χρόνου
χωρίς συντρόφους
με εραστές ίσως, μα χωρίς αγαπημένους
κατά μήκος ενός ατέλειωτου ποταμού
που γυροφέρει και ξεδιπλώνεται και ποτέ δε φτάνει
Έχοντας την ψευδαίσθηση πως όλα τελούν εν τάξει:
τα σπίτια μας στέκουν
τα οχήματά μας κινούνται
τα παιδιά μας μεγαλώνουν
Πορευόμαστε κατά μήκος του ποταμού
ως το δέλτα κι ως τη θάλασσα
μαζεύοντας αλίκυττα και κοχύλια κι αναμνήσεις
σωρεύοντας άμμο πάνω στην άμμο της χαμένης μας πόλης

[μονολογούσε ο άνθρωπος.

Και το σπίτι του, όλως παραδόξως, μίλησε
και του είπε:]

Κέλυφος του ιδιώτη βίου είμαι
Κατοικία ήχων και οσμών και ανθρώπων
Είμαι μια καταβόθρα γεγονότων
Βλέπω τους ανθρώπους να παλεύουν

λίγο ως πολύ ομοιόμορφα
στα κρεβάτια τους
Φωτογραφίζω τις εικόνες τους
όχι από πάνω, όπως τους κοιτώ,
μα από μέσα τους, όπως αυτοί τις αποτυπώνουν
Δημιουργώ αρχεία ρεμβασμών και απογοητεύσεων
λανθασμένων αποφάσεων και ερώτων
θυμών κι εκρήξεων, διαλόγων και σιωπής
Απορροφώ στο πήλινο περίβλημά μου
όλους της ζωής τους τούς κραδασμούς
ραγίζοντας σιγά σιγά (...)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΒΟΥΖΗΣ

Αργυρούπολη Αττικής

ΕΞΑΝΤΛΕΙ ΜΕ ΤΙΣ ΤΑΧΥΤΗΤΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

Εξαντλεί με τις ταχύτητες αγάπες
Και για τούτο οι εραστές της βλέπουν
Τ' αποστήματα διάμεσα των αστέρων
Σαν ευθείες άσπρες όπως το ένα
Σημείο ουράνιο ανταμείβεται με δεύτερο σημείο που σπεύδει

Εξαντλείται από τις αγάπες γρηγορότατες
Ωστε αν την προσομοιάσω στην
Σελήνη καθώς ετούτη αγγίζει την Πανσέληνη
Απολύει τότε άσπρα μυριάδες ζώα έντομα
Σαν κύηση αράχνης και τροφός θάνατος που αντιυλώνεται.

ΦΩΤΟΦΟΒΙΑ

Εδώ δεν υπάρχει η ποίηση
ούτε το Κράτος που τη σέρνει
Εδώ είναι 300.000.000 συν ένα μέτρα
μακριά της οπτικής ακτίνας του Κυρίου
στο κάθε καινούριο δευτερόλεπτο
Εδώ δεν είναι ο Θεός
ούτε οι ποιητές
οι παραδομένοι κόλακες των θεών και του Κράτους
Ξένε γρήγορε
εάν προφθάσεις έως εδώ
αν είσαι άντρας θα σου μιλήσω
για λέξεις δύσκολες ή πραγματικά κορίτσια
για το λευκό τους φύλο που δαγκώνει
μεταξοσκώληκα όλο πτυχές
Εάν είσαι γυναίκα θα σου ζητήσω να σε μπω
Εδώ είν' ο κβαντικός παράδεισος

η συστροφή η συστροφή των αντιθέτων
η ηδονή
μαζί με την αηδία για την άδεια ζωή
η νεαρή γυμνότητα και επάνω της η κρούστα
από συμβιβασμούς βαρυντικούς
η διαχρονία της ηλιθιότητας
μα κι η διάρκεια μιας τραυλής πεταλούδας
Εδώ η Έρση μ' άφησε
γιατί ήταν επαναστάτρια πολύ, ενώ δεν ήμουν επαναστάτης
Εδώ σηκώνω την Έρση ανοίγοντάς της το jean
φουχιάζοντάς της το αιδόιο
στη συναυλία των Ramones.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΒΡΕΤΟΥ

Ν. Ψυχικό Αττικής

ΦΥΣΙΚΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

Πορτοκαλάνθη
στα μάτια της λύπης σου
και λίγο ροδόχρο στο αίμα της αγωνίας.
Λεβάντα για τα γαλάζια σου ξεσπάσματα
και περγαμόντο για τα φωτεινά
φρεσκοπλυμένα αισθήματά σου,
μέσα στα λουτρά των πόλεων.

Για τα προιγκητικά δάση
η συνταγή λίγο αλλάζει.
Λίγες βελόνες πεύκων στο στόμα,
σαν τα δέντρα για ν' αναπνέεις
και μικρά αγριοτριανταφυλλιά στο μέρος της καρδιάς,
οι φοβισμένοι να μην σε πλησιάζουν.

Θυμάρι στ' ατίθασα μαλλιά
και χρυσάνεμη γύρη στα ματόκλαδα,
για να μπορείς τον κόσμο
πιο θολό μα πιο ονειρικό να βλέπεις.

ΟΔΟΠΟΡΙΚΟ

Τρεις ελαιώνες, ένα βουνό από δυόσμο
και η ανάσα του πελάγου
να κολυμπάει στον αέρα,
μέσα σε διάσπαρτα ερείπια
με τις φωνές τους πεισματικά κλειστές
και με ξερά αγκαθολούλουδα
την φαγωμένη τους μορφή να περιγράφουν.

Λευκοί δρόμοι, μικροί,
στο πέρασμα των συννέφων,
στα γαλανά στάχνα,
στον ιδρώτα του καμιάτου.

Ασύμμετρα βουνά, ξερά,
στο λαχάνιασμα των ανέμων,
στο γλαροκόπημα της θάλασσας,
στην ανάλαφρη χαρά του οδοιπόρου.

Πράσινα αμπέλια μεθυσμένα,
στο τζιτζικροκάνισμα του χρόνου,
στην μπόρα που φουσκώνει,
στα μάτια που ονειρεύονται.

Τρία χωριά, ένα βουνό από έλατα
και η αιώνια καρδιά μιας χώρας
κάτω από τα βήματά μας να χτυπάει,
με την φωνή της στα ρυάκια να αντιλαλεί
και στις πλατείες των πλατάνων
να μας καλωσορίζει.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΣ

Περιστέρι Αττικής

ΤΕΧΝΙΚΩΣ, ΓΡΑΦΕΑΣ

Ένα χειμώνα έκανε
μολύβι το δάχτυλο,
τον αέρα τετράδιο
κι έγραφε πάνω στο κού.

Το χέρι κοκάλωσε,
τα γράμματα χάθηκαν,
κανένας δε διάβασε.

Κι όμως υπάρχουν
αυτές οι τροχιές·
εγκρεμή παραμύθια
στο χιονισμένο τοπίο.

ΕΝΑΣ ΓΑΛΑΝΟΜΑΤΗΣ ΣΙΛΗΝΟΣ

σκίζει τη σάρκα του παιδιού μου·
μπήγει τα νύχια κοφτερά,
ασύστολα χιμάει ερεθισμένος.

το άσπρο φουστανάκι του κοριτσιού κουρέλια·
χαραγματιές αιμάτινες στο τρυφερό κορμί·
στα ροδαλά της μάγουλα
κολλήσαν με τα δάκρυα οι άκρες των μαλλιών.

Βαθιά πνοή σπηλιάς η ανάσα,
τα δόντια του ξανθοί βωμοί
–έτοιμος είναι να δαγκώσει·
πάνω απ' τον κάλυκα μιας γεύσης ποθητής
τώρα τη γλώσσα του καυτή ξαμώνει.

ΝΟΕΜΒΡΗΣ

Ότι δεν είμαστε άγγελοι
το ξέραμε.
ότι ποτέ δε θ' αποκτήσουμε φτερά
το υποψιαστήκαμε.
Πόσο, όμως, δεισιδαίμονες
πρέπει να γίναμε,
για να συναλασσόμαστε ευχερώς
με το Κτήνος;
Περιμένουμε πως η αλλαγή των καιρών
θα μας δείξει.
Όπου να 'ναι
μπαίνει ο χειμώνας.

ΣΟΦΙΑ ΓΙΟΒΑΝΟΓΛΟΥ

Θεσσαλονίκη

ΚΑΡΠΟΦΟΡΙΑΣ ΦΟΒΟΣ

Αγόρια
που 'χετε κλαδιά ροδακινιάς για δάχτυλα
γυρέψτε με
όταν τ' άνθη σας θα πέφτουν
να στρώσω από κάτω το κορμί μου
και τα μαλλιά μου που μακρύναν περιμένοντάς σας
να στολίσω.

Κι όταν βαρύνετε
απ' τους βελούδινους καρπούς
μη φοβηθείτε

ισάξιο έργο με τις ρίζες σας θα σας προσφέρω
σαν όρθια δίπλα σας σταθώ
σωστή καρδιάτις

και γύρω απ' τα δυο μου χέρια
τα φορτωμένα σας κλαδιά
θα πλέξω.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Θα είναι ένας Νοέμβρης
σαν το φετινό
και το κρεβάτι μου
θα 'ναι στρωμένο φύλλα.

Πορτοκαλιά
από τα δέντρα των Πρεσπών

και κόκκινα απ' τις αυλές της Ιρλανδίας
όπως εκείνο που 'βαλα στο γράμμα που δεν έλαβες

και χρυσοκίτρινα
απ' τους βοστρύχους των μαλλιών σου.

Θα 'χω κοιμίσει αγαπημένους φίλους
στα φυλλοσκεπάσματα
κι η μυρωδιά τους
θα 'ρθει να σου πει τον τρόπο.

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

Πυθαγόρειο Σάμου

ΜΙΑ ΒΟΜΒΑ ΣΕ ΣΕΛΙΔΑ

Όταν πέσει μια βόμβα (από μελάνι;) σε σελίδα, εκεί που είναι τυπωμένο πιθανόν ένα ποίημα του Σεφέρη, ας πούμε «Οι γάτες τ' Αϊ Νικόλα», απ' τον Ίκαρο, σκεφτείτε τι θα γίνει, πόσα αίματα και θάνατοι εφτάψυχων τετράποδων – εφτά φορές χαμένη δηλαδή η κάθε γάτα, επί δύο επί τρία επί πολλά – θα γίνουν, σκεφτείτε το Ακρωτήρι ανάστατο, τους καλόγερους αλαφιασμένους, να τρέχουν απ' τις σκάλες στα καμπαναριά, από τα σύννεφα στη θάλασσα, να πεθαίνουν δήθεν και ξανά να ζωντανεύουν, σκεφτείτε μια βόμβα όταν πέσει σε σελίδα από χαρτί, σ' ένα βιβλίο όχι σπάνιο ευτυχώς, πόσα σπάνια και θαυμαστά μπορούνε να συμβούν, τέτοια που κι ο ίδιος ο Σεφέρης, όταν ζούσε, θ' απορούσε για τα τεκταινόμενα στην επικράτεια των στίχων του. Λέξεις στον αέρα, γράμματα στη γη, αναγραμματισμοί, αράδες δυσευθύγραμμες, της σκέψης χαρακώματα βομβαρδισμένα σε μια μόνο σελίδα τοσηδά τυπωμένη με στοιχεία των εννιά ή και των δέκα.

Ας σημαίνουν ό,τι θέλει οι αριθμοί. Από μόνοι τους στοιχειά είναι κι ερημιά.

Η ΠΕΠΑΤΗΜΕΝΗ ΟΔΟΣ

Έκοψα τα χέρια μου για να γλιτώσω απ' την κλεπτομανία που με κατάτρεχε και για να είμαι συμβατός με τις συνθήκες των άλλων. Έτσι ακολουθώ την πεπατημένη οδό και στον ύπνο μου αρτιμελής σε καλντερίμια και πλατείες πολυσύχναστες ληστεύω τα άτυχα θύματά μου καθώς περνούν ανυποψίαστα κοιτάζοντας τις βιτρίνες και τους καθρέφτες.

ΑΣΥΝΔΕΤΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Η αγάπη μου άρρωστη, το σπίτι στη σιωπή, τυχαία συνάντησα τον ταύρο, μικρά ήταν τα μάτια του, ένα καβούρι μου τρώει την καρδιά, ευτυχώς τη νύχτα ξαναγίνεται, το σκοτάδι στόμα που φωνάζει, με κηδεύουν οι αναμνήσεις μου, ένα τσακάλι στη μέση της μέρας, ένα ποτήρι χώρεσε του φεγγαριού το φως, κατάπια και τα δυο, δε θα γίνω ποτέ γαλαξίας, το φύλλο μπορεί να με πάρει, είμαι ο αέρας του χρόνου
Το σπίτι στη σιωπή, η αγάπη μου άρρωστη, ένα καβούρι στην καρδιά, τυχαία συνάντησα το κίτρινο, ένα τσακάλι στη μέση της μέρας, μικρά ήταν τα μάτια του, ένα ποτήρι χώρεσε το φως του φεγγαριού, δε θα γίνω ποτέ γαλαξίας, είμαι παλιός αέρας, στο σπίτι ξαναγίνεται σκοτάδι, ο ταύρος δεν είναι πια της τύχης μου, τον τρώει το καβουράκι

Η αγάπη μου άρρωστη, ποτήρι το φεγγάρι, χώρεσε ο γαλαξίας τα μάτια μου, στη σιωπή του αέρα, ευτυχώς η νύχτα ξαναγίνεται, άρρωστη η καρδιά μου, είναι σκοτάδι πια το στόμα μου, είναι σιωπή το σπίτι, στο φως του φεγγαριού συνάντησα τον ταύρο, ο αέρας του χρόνου φύσηξε το φύλλο να με πάρει

με κηδεύουν οι αναμνήσεις μου σε ασύνδετο σχήμα για την αγάπη

ΜΑΡΙΑ Γ. ΔΡΑΓΑΤΑΚΗ

Ιορδανία

ΑΠ' ΤΗΝ ΚΥΨΕΛΗ... ΜΕ ΝΟΤΙΑ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ (απόσπ.)

Ξεκινώντας από την Κυψέλη
και ταξιδεύοντας νότια
μπορείς να πας παντού.

Γυρνάς σε δρόμους ατέλειωτους,
σαλπάρεις σε θάλασσες δίχως ακτές,
πετάς σε ουρανούς με ανταπόκριση
το πουθενά.

Τότε βλέπεις εικόνες, πλάνα ατέλειωτα,
σκηνοθεσίες απίθανης φαντασίας,
χρώματα ανεξήγητα και περίεργα
που το μάτι αδυνατεί να τ' αναλύσει,
έχει βλέπεις περιορισμένες ικανότητες ανάλυσης
το μάτι.

Βλέπεις γκριζα, καφέ και μαύρα,
τοπία κόκκινα, όχι από τον ήλιο,
μάλλον είναι φώτα ψεύτικα,
γιγλάντες από ξεχασμένο πανηγύρι.
Φωτισμένες κηλίδες αίματος αγγέλων
που φωσφορίζουν στο λυκόφως,
καθώς ο ήλιος έχει πέσει προ πολλού.

Κι ένα καλειδοσκόπιο φυλακίζει τα χρώματα του ορίζοντα
και τα μεταμορφώνει σε παραμύθι.

Κι εσύ από ψηλά, όρνιο πάνω από μια γη,
με περιφερειακή όραση
βλέπεις βουνά, γκρεμούς
κι εκεί στην άκρη την θάλασσα

και μοιάζουν όλα σαν μια σελίδα εκείνου του παλιού βιβλίου,
Γεωγραφία 3ης Δημοτικού πρέπει να 'τανε.

Ξεκινώντας από την Κυψέλη
και ταξιδεύοντας νότια
μπορείς να πας παντού. (...)

ΠΑΝΟΣ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Αθήνα

ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Αυτοί που μόχθησαν
Ν' ανεβάσουν
Την Βαβέλ στον ουρανό
Ήταν άνθρωποι.

Αυτοί που πέρασαν
Το δακτυλίδι του μύθου
Στο λοξό δάκτυλο της πίστης
Ήταν άνθρωποι.

Αυτοί που γεφύρωσαν
Το σισύφειο ανηφόρι
Με τα χρόνια των κβαντικών υπολογισμών
Και της σκόνης της λευκής
Ήταν και είναι άνθρωποι.

Αυτοί που πετάλωσαν
Μια φορά κι έναν πονηρό καιρό
Τα αθόρυβα
Για να μας ξυπνούν
Μ' αναίδεια τη νύχτα
Ήταν –στη φλούδα και όπως το θέλουν τα επίσημα χαρτιά–
Άνθρωποι.

Αυτοί που φορολογούν τον ήλιο
Για να τοκίζουν το πλεονάζον σκοτάδι
Άνθρωποι,
Τους ακούς να απαντούν
Όταν τους ρωτάς, “μα τι σόι πλάσματα
Στο βάθος βάθος είστε;”

Αυτοί που ρίζανε
Αντί στο γεύμα της ημέρας
Σε οίκο ευγηρίας –διάβαζε ενοχής–
Το αλάτι,
Το αδιάκοπο αδράχτι
Της ζωής
Ήτανε άνθρωποι,
Όπως και αυτοί
Που ξερίζωσαν
Το χιόνι του παλιού χειμώνα
Και τ' αυγουστιάτικο δίχτυ τ' ουρανού
Απ' το κορμί τους πρώτα
Απ' το κορμί του καιρού τους έπειτα
Ήτανε,
Είναι,
–ευστοχούν οι νεκρολογίες σε ενεστώτα χρόνο–
Άνθρωποι.

Άνθρωποι,
Κι ας μη σ' αgridεύει η λέξη,
Η συμφωνία
Της ιστορίας της
Με τον ήχο “άνθρωποι”.

Καμιά λέξη δεν είναι άγνωστη στο ψέμα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΡΟΣΕΛΤΗΣ

Βερολίνο, Γερμανία

ΑΜΠΩΤΙΣ

Το κλάμα του διαπέρασε το μάτι της και έφυγε μέσα από το τζάμι. Ταξίδεψε πάνω από μια Παιδική Χαρά, ένα ρεσιτάλ πιάνου, δύο λίμνες και κατέληξε σ' ένα ξεχασμένο χωριό. Εκεί υπήρχε ένας τεράστιος μαγνήτης. Τον είχε δει όταν ήταν μικρός και του είχε κάνει μεγάλη εντύπωση. Η μνήμη του θα άρχιζε σε λίγο να πλημμυρίζει. Εκείνη τα είδε όλα: και την Παιδική Χαρά και το ρεσιτάλ και τις λίμνες και το χωριό και τον μαγνήτη. Άνοιξε τις κουρτίνες, συγύρισε το δωμάτιο και με το σταρένιο της χέρι μοίραζε γλυκιά ζωή.

STOP

Το ζήτημα δεν είναι αν όλα χάθηκαν ή δεν χάθηκαν, αλλά αν αυτά που μένουν αρκούν ώστε να κινητοποιήσουν τη μάζα στέλνοντάς την με σταθερή ταχύτητα προς μία μόνο κατεύθυνση πάνω στο επίπεδο που βρισκόταν και πριν. Το ζήτημα είναι ότι κάποιες μουσικές ηχούν πιο επίμονα όταν πατήσουμε το STOP. Ροκανίζουν συνεχώς το μυαλό μέχρι να τις ανακαλύψεις στις άπειρες και συνεχείς διακυμάνσεις ενός λευκού θορύβου.

Жар-Птица*

Ο κόσμος έχει συνήθως μια εχθρική μορφή. Τον έχω δει άλλοτε να περνά το κατώφλι πολυτελούς αρχοντικού κι άλλοτε ως αυτοκίνητο να τρέχει με εκατόν πενήντα χιλιόμετρα την ώρα στην εθνική οδό. Έπειτα ήρθε η ομίχλη. Ο χώρος γέμισε ιδέες και μορφές μιας ακολουθίας που σε κάθε επανάληψη επικαλούσε τον ίδιο της τον εαυτό. Άλλοι το θεωρούσαν ανώτερο και άλλοι κατώτερο. Η ομίχλη έγινε

βροχή και τότε πίσω από τις αξίες και πέρα από τις αλήθειες διακρίθηκε ένα λεπτότατο αυγό. «Νάτος!» φώναξαν οι στασιαστές, «νάτο το:Жар-Птица!». Ξαφνικά όλα σταμάτησαν. Η βάρκα στην οποία επέβαινε αποκολλήθηκε από τη στεριά και τα κύματα άρχισαν να την παίρνουν στ' ανοικτά κάτω από τους νοσταλγικούς ήχους του Τσιτσάνη.

*Ζαφ-Πτίστα, «το Πουλί της φωτιάς» από το σχετικό ρωσικό παραμύθι.

ΒΟΥΛΑ Γ. ΕΠΙΤΡΟΠΑΚΗ

Ηράκλειο Κρήτης

ΣΚΑΝΔΙΝΑΒΙΚΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Amsterdam

Μόλις κοκκίνισαν οι τουλίπες
στα κανάλια
ξεσάλωσε η ανησυχία
στον ταξιδιωτικό σάκκο

και μοίραζε φιορίνια
στους ποδηλάτες
της πράσινης
ευθύτητας

Copenhagen

για να χαρίσουν κορώνα
στη γοργόνα
π' άφησε ο παππούς Χάνς
μια φορά κι έναν καιρό
να νοσταλγεί
μαζί με τα πλοία
το μεντιτερονόλευκο
στη βροχή

που ξεγελά το μέγεθος της μέρας
στην ένωσή της με το νερό
φλερτάροντας
τα κοκκινότουβλα

ΤΟ CORPUS ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Σαν το φορτίο των νεφών
ηλεκτρίσει το χαρακτήρα των σχημάτων
που ζω
— γραφίζοντας
χρωματίζουν την επίγωση
στο διάνυσμα των μεσημβρινών

βροντά
ο λόγος τύμπανα
της δεδυμένης μνήμης

κι εγείρετ' η γραφή
στο άλλο ημισφαίριο

αστράφτοντας
με νόημα το μάτι
στους εραστές της ανατολής.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ε. ΖΑΓΚΑΣ

Αθήνα

[ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ]

Έτσι ξαφνικά κι αναπάντεχα σε βρίσκει πάντα το κακό

Έφυγαν οι μέρες
της χαράς κι οι μέρες της προσμονής

Στα χλωρά περιβόλια στους ανθισμένους κήπους
Το πρωινό κελάδισμα του αηδονιού
μες στη δροσιά των φύλλων Τα χέρια της μητέρας
σταματημένα σε μια μόλις χειρονομία
αποχαιρετισμού Χωρίς αποχαιρετισμό
έφυγε ανεκπλήρωτο το τελευταίο καλοκαίρι Κι η άλλη
ζωή που προσδοκούσαμε Ατμός ονείρου

Με τα χέρια καμένα από τις αστραπές
Με το στόμα σακατεμένο Χωρίς λέξεις
γυρίζουν τις νύχτες οι σκιές
Μαύρες σκιές άσπρες σκιές Συναθούνται
στην πύλη κρέμονται στα σύρματα αδημονούν
Ασαφείς φυσιολογικές εκείνων
που πήραν κάποτε να παλέψουν με τ' Αθέατα

Λέξεις πέτρες λέξεις ορνικά Με τα χώματα ακόμα

Η μάνα μου άσπρη λέξη λογχίζει τη μαύρη σκιά
Αθροίζει η μάνα μου χρόνια Και χρόνια
από τα σπλάχνα της φτερουγίζουν οι λέξεις

Λέξεις πουλιά λέξεις ψάρια Με το πρώτο άγγιγμα της αγάπης

Κοιτάζει η μάνα μου πολύ μακριά
πίσω απ' τα χρόνια Κοιτάζει
η μάνα μου λυπημένη
Το κόκκινο κορίτσι παίζει
Κρατά στα χέρια ένα πουλί
Παίζει το κορίτσι με το νεκρό πουλί
Ζηλεύει η μάνα μου το κόκκινο κορίτσι Μαύρη σκιά

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΙΟΒΑΣ

Κουκάκι Αττικής

ΗΣΥΧΑ ΟΛΑ ΠΑΛΙΩΝΟΥΝ

Κρύος αέρας με ζωογονεί

και τα σίδηρα σκουριάζουν των καραβιών
μουσκεύοντας το Πέραμα

η γροιά με το πορτοκάλι
ακινητεί έκθαμβη από θάνατο

κρύος αέρας στα σοκάκια του Γκαζιού

οι άνθρωποι παλιώνουν πάντοτε
τα σκυλιά κι οι γάτες κοιτάζουν
από πού;

Θροΐζουν τα λίγα δέντρα αιωνιότητα.

ΦΥΣΟΥΣΕ ΚΙ ΗΤΑΝ ΠΕΝΤΕΛΗ

Ι
Φυσούσε κι ήταν Πεντέλη
κι ήταν τα μέλη μου
ελαφρά στον ύπνο.

Διάβαιναν δια-
περνούσαν το σώμα μου
σύννεφα κι άλλα
τοπία

εκείνη η μεριά ανατολικά
με λίγη λίμνη και
πλαγιές που ασήμιζαν σιντριβάνια.

Πέρασες τότε το ήσυχο χέρι σου στα μαλλιά μου.

II

Αγρίεψε η ανεμική
μπαίνω πλησίστιος
γαντζωμένα στο πηδάλιο τα χέρια μου
πλαταγίζω
κυματίζει ο κόσμος
ο ταύρος ξεφυσά και μουκανίζει στο κατάστρωμα
θα σπάσει η κιβωτός μου
χιμούν νερά μουσκεύουν τα σανίδια
μα φαίνεται η στεριά μία βουλιάζει
μα ξεμυτίζει ο ήλιος κι ύστερα
πάλι σκοτεινιάζει

τραβήχτηκαν οι θάλασσες και δείχνουν
τον κόλπο όλον υγρό πηλό και φύκια που σαλεύουν

χτύπησε ο βυθός τη μυρωδιά του
καταποντίζομαι.

*

Μουσκεμένος στις ανηφόρες σου
βέβηλα σου πατώ τη χλόη
κρύβομαι στα φυλλώματα
οργώνω.
Γεμάτο γρατζουνιές το σώμα μου
κυλιέμαι σε χωράφια και πλαγιές
είμαι τρελός με τους κρατήρες σου.

Βρέχει και μύρισε η γη σου δυνατά
αδειάζω τα ποτάμια μου με πίνεις.

*

Κελάηδησε τώρα το γέλιο σου να δεις
πώς φεύγουν πανικόβλητα τα σύννεφα
μας χτύπησ' ένας ήλιος θαλπωρός
και κοιμηθήκαμε σαν μεσημέρι.

ΓΙΩΡΓΟΣ Χ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ

Άσπρα Σπίτια Βοιωτίας

ΑΠΟΨΕ

Όλη τη νύχτα τα σκυλιά λεπτό δεν κρατήθηκαν.
Σαν ν' άκουγα τη μάνα μου να μιλάει με κάποιον.
«Τι θες εδώ;», σαν να του 'λεγε. «Πώς ήρθες;».
Σαν να 'κλαιγε.
Σαν ν' άκουγα βαθιά το κλάμα του.

Εύπνησα και κατάλαβα πως είχα ονειρευτεί
ζωντανό τον πατέρα μου.

Πράγματι.

Στη ρίζα της πορτοκαλιάς βρήκα το αποτύπωμα
των παπουτσιών του,
κι ως την αυλόπορτα φλούδες από το πορτοκάλι
που πρέπει να καθάριζε φεύγοντας.

Η ΜΝΗΜΗ ΜΑΤΩΝΕΙ

Ξεδιαλέξαμε με τη μάνα τα ρούχα του. Πήρα κάποια που μου χωρέ-
σανε. «Δώσε τα άλλα» της είπα «σε κανέναν Αλβανό να σ'χωρέσει».
Φοράω, πότε-πότε, άμα βρέχει, ένα μπουφάν του.
Έβρεχε και τότε. Ιούνιος του 1957. Απομεσήμερο μέσα στο συννεφό-
καμα. Έπαιζα κάτω από την αγλαδιά μ' ένα ντενεκάκι. Πήρε να σκο-
τεινιάζει από τα δυτικά. «Το κέρατό μου» είπε, αφύς όπως ήταν,
μαζέψτε τα. Θα πάει η μέρα στράφι!» Άφησαν τα δρεπάνια και ψευ-
δοδεματιάσανε τα χερόβολα. Σαμάρωσαν τα ζώα κι οι γυναίκες
μαζέψανε τα πράγματα. Προτού πατήσουμε στη δημοσιά άνοιξε ο
ουρανόσ. Μας έδερνε ένα χοντρό χαλάζι στην αρχή που γύρισε σε
λίγο σε βροχή. Ξεντύθηκε μια μαύρη πατατούκα που φορούσε και
την επέρασε ανάρριχτα στις πλάτες μου. Τσάκισε η καρδιά μου από
τον πανικό, από τον κρότο που 'καναν τα αστραπόβολα.

«Αχά, αχά, Γιωργάκο» –γύρισε και μου 'πε– «ανάγκασε να μπούμε στο χωριό προτού σαπίσουμε». Προσπάθησα επιταχύνοντας το βήμα μου μα δεν τους πρόφταινα κι όπως το ρούχο του σερόντανε στις λάσπες, πάτησα τα μανίκια κι έπεσα. Με πήρανε τα αίματα απ' τη μύτη και τα κλάματα. Εκείνος γύρισε, με σήκωσε και μέσα στην απόγνωση με πλάκωσε στα κατακέφαλα.

Σε λίγο απαργιάσαμε στο εξωκλήσι της Αγίας Κυριακής. Ζάρωσα κλαίγοντας κρυφά σ' ένα στασίδι. Ήρθε και με χάιδεψε. Έβγαλε απ' την τσέπη ένα κομμάτι παστέλι και με φίλεψε.

Φοράω καμιά φορά τα ρούχα του. Ντύνομαι τα σκουτιά του.

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Αυτή η νύχτα έμενε με τη φωνή του Καζαντζίδη στα μεγάφωνα του θερινού κινηματογράφου. Πήρανε πάλι το γυιό της Μαρίκας, είτε η μάνα. Ζούσανε δίπλα. Ο Κωστάκης κι η μάνα του, Μαρίκα Ιωακείμ Πασιάδου. Πρόσφυγες εξ Ανδριανουπόλεως. είχανε κι ένα σκύλο που τον φωνάζανε Φιντέλη.

Λίγα χρόνια αργότερα, κανένας τους. Σαν τη λιανή φωτιά τούς σκόρπισαν.

Μπήκα μια μέρα στο ρημαγμένο χαμόσπιτο. Το 'χανε γδύσει οι γείτονες. Βρήκα σ' ένα ραφάκι λίγα βιβλία: τη *Βιογραφία του Λόρδου Βύρωνα* από τον André Maurois, τη *Φωτιά* του Henri Barbusse σε μετάφραση Κοσμά Πολίτη, έναν τόμο του εβδομαδιαίου εικονογραφημένου περιοδικού *ΠΑΜΕΜ* (Περιπέτειες-Αγωνία-Μίσος-Έρωτες-Μυστήριο) του 1946, αρκετά τεύχη από την *Επιθεώρηση Τέχνης*, και άλλα του περιοδικού *Χτυποκάρδι*, έναν *Θησαυρό Δαμασκηνού* του Υποδιακόνου και Στουδίτου του Θεσσαλονικέως, εκδόσεως 1900, καθώς και ένα τρίπτυχο της Ενιαίας Δημοκρατικής Αριστεράς για την 15^η επέτειο αφάιρεσης της γερμανικής σημαίας από την Ακρόπολη.

Μάζεψα ό,τι συνήθως αποδοκιμάζουν οι λεηλατούντες και βγήκα.

Καθώς περπάταγα αναδεύτηκε για λίγο στα πόδια μου ο Φιντέλης, αδέσποτος πλέον αλλά πιστός, κι ύστερα μπήκε στη μαραμμένη αυλή όπου ζουν οι πέτρες.

π. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ
Ζάκυνθος

ΜΟΡΦΑΣΜΟΙ

1

Άπληστο μάτι εσύ μες στο μάτι
σ' έχω στο μάτι ανέκαθεν

στόμα
τι λιμάζεις ακόρεστο και συ
λόγον αντιλογίας

τους μορφασμούς
της πιο επίσημης αγάπης
τι ορέγεσαι;

Στο εκμαγείο των λέξεων
μετάνοια δεν υπάρχει.

2

Βότσαλα δειλινά δειλά
σαν από τους λουτήρες και τους όνυχες
του Ιουλίου Αυγούστου
θραύσματα γυάλινων θεών

ή μάλλον
πρωινή εσθήτα στην άπλωση
μετά τον ολονύχτιο πυρετό

με freddo επινόηση
και τις άλλες ειδήσεις απ' το σπίτι.

ΕΝΑ ΤΟ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟ

Συγκεχυμένες οι ορμές της Εχεμύθειας
σφύζουν τα φώτα σπάταλα

θέλεις δε θέλεις

πονόψυχος ο καθρέφτης υπέρ μου
προτιμάει σκοτάδι.

Ανακατανομή λείει του Τίποτα η ζωή

μα πώς
προκύπτει σου ακόμη λυγμός
τ' ολοκόκκινο ρίγος

κι από πού
αγάπες αδιανόητες αποθεώνονται στα χέρια σου
Θρόνοι

Κυριότητες

Αρχές φορούνε ήδη σώμα
τα μυστικά νοήματα κάτω απ' τον πυρετό σου
πώς;

Ένα λοιπόν το κρατούμενο
σκουλαρίκια δροσιάς επανιδρύουν κάθε μέρα την αυγή
λαβωμένη αποβραδίς από τη ζήλια της θεάς
οργανοπαίχτες χρώματα
πατάσσουν πάσα δύναμη σκουριάς
πικρές δημοκρατίες των πουλιών σε ισόβια τάξη
δασκαλεμένες θάλασσες ό,τι θελήσουν το αποκτούν.

Το κρατούμενο είναι ένα
κι άλλη Αριθμητική δεν έμαθα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΡΑΤΑΣΟΣ

Κάτω Πατήσια Αττικής

ΑΝΤΙΦΩΝΗΣΙΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΟΣ ΠΟΙΗΤΟΥ

Τα ποιήματα τα θρέφει ο πόνος,
η μοναξιά γεννάει τα τραγούδια μου.
Δεν τα θέλω τα ποιήματα. Με πεθαίνουν!
Διαβάζοντας πίσω απ' τις γραμμές τους,
ίσως δείτε τα φαντάσματα που στοιχειώνουν τις αναμνήσεις μου.
Ίσως κι όχι... Ακούστε με λοιπόν: «Είναι καιρός
να φανερώσω κι εγώ την τραγωδία μου»...
Αυτό το ποίημα που βραβεύσατε με πήγε στο χείλος του θανάτου.
Άξιζε; Ναι, αληθεύει πως οι στίχοι μου
συνδράμουν κάπως στην αυτοσυντήρησή μου.
Όταν οσμίζομαι την επίσκεψη των λέξεων
προσέχω περισσότερο στην οδήγηση. Δεν τρέχω.
Ανυπομονώ να γυρίσω στο σπίτι σώος,
για να υποστώ τις ωδίνες της δημιουργίας.
Τη στιγμή, όμως, που παίρνω παράταση ζωής,
την ίδια εκείνη στιγμή ξεσχίζω τις σάρκες και την ψυχή μου,
εγκλωβισμένος σ' ένα κύκλο που με σφίγγει σαν τη θηλιά.
Είναι όμορφα και ζεστά σ' αυτήν την αίθουσα,
ζεστό και το χειροκρότημά σας.
Ένωσα καλά για λίγο. Ευχαριστώ.
Υποψιάζεστε, όμως, πως η αισθητική σας απόλαυση
κουρνιάζει στ' αποκαΐδια της ψυχής μου;
Εμένα χειροκροτήσατε ή τον πόνο μου; Είμαι το άλλοθί σας;
Κι όσο μεγαλύτερος ο πόνος, τόσο ακριβότερο και το έπαθλο;...
Βλέπω τον πρώτο βραβευθέντα
–το ποιήμά του πιο σπαραξικάρδιο απ' το δικό μου–,
τον νιώθω, τον λυπάμαι, θέλω να τον αγκαλιάσω και να του πω:
«Κουράγιο... δε σου αξίζει αυτός ο κλήρος...
φύγε να σωθείς... καταστρέφεται, δεν το βλέπεις;».
Θέλω να τον παρακαλέσω να ξεκόψει απ' αυτή την κακή συνήθεια...
Μα, πώς; Γνωρίζω καλά πως η νύχτα

θα φέρει άλλες ανάγκες, επιτακτικές, σχεδόν βίαιες,
κι αυτός φοβισμένος, τρέμοντας, ανήμπορος να αντιδράσει,
θα ξαναπιάσει και το μολύβι και το τσιγάρο, ίσως και το ποτό...
Έξι χρόνια νεκρός, ανέστιος, χωρίς αγάπες,
το μόνο που λαχταρούσα ήταν να κάνω τη ζωή μου σαν ποίημα
–όπως των άλλων ανθρώπων οι ζωές-,
χωρίς εξαρτήσεις και υποκατάστατα.
Να ζήσω ανέμελος, να γεννήσω κατά σώκα
–τι το ήθελα το κατά πνεύμα, δε μου βγήκε σε καλό–,
αλλά, μη νομίζετε, μόνες τους έρχονται οι λέξεις,
δεν τις κάλεσα εγώ.
Απρόσκλητα γεννιούνται τα ποιήματα,
σαν τα νόθα παιδιά που στο τέλος συνηθίζεις να τ' αγαπάς,
σαν την αναπνοή σου που υπάρχει από μόνη της
κι εσύ απλώς συμβιβάζεσαι με τη φύση της.
Είναι και το άλλο: «Ψηλώνετε τον νου μου»!
Απαιτείτε να υπερασπίζομαι καθημερινά τους στίχους μου
με πράξεις κι αυτό το βάρος είναι δυσβάσταχτο.
Τα ποιήματα τα θρέφει ο πόνος,
τα ποιήματα μου φέρνουν λυγμούς,
η μοναξιά γεννάει τα τραγούδια μου.
Δεν τα θέλω πια! Με πεθαίνουν! Νιώστε με!

ΘΟΔΩΡΟΣ ΚΟΥΛΟΥΡΗΣ

Χολαργός Αττικής

ΣΤΟ ΚΑΦΕ ΠΟΥ ΣΥΧΝΑΖΩ

Ξαφνικά τα πράγματα χάνουν το νόημά τους
Μη έχοντα λόγο ύπαρξης
Φλιτζάνια τραπέζια νομίσματα σβήνουν
Εξαφανίζονται με τρομώδεις αναλαμπές.

Επικρατεί πανικός
-«Μη κουνηθή κανείς!»
φωνάζει η ωραία σερβιτόρος
«Πρώτα θα λύσετε το αίνιγμα του κόσμου»
Και βγάζοντας το στενό της φόρεμα
Αποκαλύπτεται μια ανθισμένη κερασιά.
Δια μας το νόημα ανθίζει στα κεφάλια μας:
Ο κόσμος και τα πράγματα
Είναι τα άνθη του κενού
Οι λέξεις, ξετρελαμένα έντομα.

Επιστρέφοντας σπίτι
Μασώ ζουμερή νύχτα και φτύνω άστρα.

Η ΝΤΟΥΛΑΠΑ ΜΕ ΤΑ ΣΦΑΓΙΑ

Ένα πρωί βγαίνω απ' το δωμάτιό μου,-
Και δεν με αναγνωρίζει κανείς
Ο πατέρας
Η μητέρα η αδελφή μου
Με κοιτάζουν με απορία
Ρωτούν «ποιος είστε κύριε!»

Έντρομος αντιλαμβάνομαι το λάθος
Κλειδώνομαι στο δωμάτιό μου

Ανοίγω τη ντουλάπα
Κι αντικρύζω σαν σφάγια σε κρεοπωλείο
Κρεάτινα κοστούμια κρεμασμένα.
Παίρνω φορώ το τετριμμένο μου σαρκίο
Τακτοποιώ εντόσθια μυελό
Γίνομαι πάλι Θόδωρος.

Όμως πέρα από σάρκες και σκέψεις
Τι είναι αυτό που ντύνεται με σκέψεις και σάρκες;

FEMME FATALE

Νύχτα μ' επισκέπτεται η μοιραία γυναίκα
Της λέω, «θέλω ν' αλλάξετε τη ζωή μου
Να ζήσω πραγματικά»
—«Η ζωή σας είναι πλεγμένη με τον κόσμο», απαντά
Κι απότομα με το στιλπνό της νύχι
Τραβά ένα νήμα απ' το πουλόβερ μου

Μαγεμένος παρακολουθώ το ξήλωμα
Του σώματός μου
Της ψάθινης καρέκλας, του χαλιού
Όλων όσων έκανα, είπα ή σκέφτηκα.

Καθισμένη τώρα στο σκοτάδι
Πλέκει αλλιώς τα νήματα του κόσμου, της ζωής μου
Αφήνει τα πουλιά
Τα σύννεφα, τις θλίψεις
Να περνούν ελεύθερα από μέσα μου.

Θέ μου, είμαι γεμάτος φεγγαρόφωτο!

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΤΗΣ

Ελευθερούπολη

ΔΙΚΗΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Τελευταία, χειμωνιάτικα απογεύματα λίγο πριν την άνοιξη.
Πέφτει ένα ξεχασμένο (αποχαιρετιστήριο ίσως) χιόνι.
Στέκομαι μόνος πίσω απ' το κλειστό παράθυρο σε μια στάση...
–περίπου– αναμονής. Τι περιμένω;

Κοιτάζω στο βάθος ένα γυμνό δέντρο – σίγουρα κάτι περιμένει
κι αυτό.

Πίσω του ένας ουρανός άσπρος, αμίλητος – δυο μαύρα πουλιά
λυμαίνονται τη σιωπή του.

Ξάφνου πέρασε μια γαλάζια σχεδία χωρίς επιβάτες.

Δεν είμαι σίγουρος, ωστόσο την κράτησα, την έβαλα μέσα
στο ποίημα.

Στα κλαδιά του δέντρου ήρθαν και στάθηκαν

μια νεράιδα, μια πεταλούδα με χιονισμένα φτερά και το πιο
γλυκό σου βλέμμα

που με κοίταξε μια στιγμή κι έπειτα χάθηκε (ως την επόμενη, ίσως,
φορά).

Τα κράτησα κι αυτά, τους έδωσα δική τους θέση στο ποίημα.

Έτσι που τώρα σκέφτομαι πως η ποίηση είναι κάπως...

σαν να κρατάς, ας πούμε, ημερολόγιο για όλ' αυτά που δεν έγιναν.

Ή μήπως η ίδια ξέρει κάτι περισσότερο;

ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Αφουγκράζομαι τώρα μέσα στα σκοτεινά τοπία της σκέψης μου
την ανεπαίσθητη φωνή της σιωπής σου, τα άηχα «αχ» του έρωτά σου,
που χτυπούν σα μικρές στάλες μιας αόρατης βροχής το παράθυρο
του ποιήματος.

Είπα τον ουρανό – υπερυψωμένη Αγάπη, ένα κέρδος μακρινό,
είπα τη γη – βάσανο με μικρά διαλείμματα για χαμόγελο και τσιγάρο
και τα λουλούδια – χρώματα κι ευωδιές απροστάτευτες πλάι σε
αδιάφορους,
αιώνια βιαστικούς διαβάτες που δε σταματούν μήτε μια στιγμή
για να ζήσουν.

Μονάχα τον θάνατο είπα θάνατο – έτσι, για να τον παραπλανήσω.

Όμως δεν με λυγίζει αυτή η μοναξιά, το ξέρεις (όπως δε λυγίζουν
οι λύκοι
κάτω απ’ τα ολόγιομα, νοσταλγικά φεγγάρια) γιατί κουβαλώ, πάντα,
εσένα μέσα μου, γιατί κι αν διαβαίνω τώρα ανάμεσα από σβησμένους
ήλιους
και τσαλακωμένα άστρα,
έχω την απόκρυφη εκείνη δύναμη ν’ αφουγκράζομαι της ήχους,
τις λάμπεις
της σιωπής και του έρωτά σου,
έχω την ξεμπροστιασμένη εκείνη αδυναμία να σου λέω: “Σ’ αγαπώ”.

ΜΑΝΤΑΛΕΝΑ ΚΡΙΤΣΙΝΗ

Αμπελόκηποι Αττικής

ΥΠΝΟΣ

Καθώς κλείνω τα μάτια μου και γαληνεύω
κι ένα ήπιο κι αόρατο κύμα προσωρινής λησμονιάς έρχεται
να σβήσει της
γης και της ημέρας την ιστορία
εκεί που πάω να χαθώ με φθίνουσα πρόοδο στη δυσερχόμενη
κατοικία του ύπνου
εκεί ακριβώς εισβάλλεις και αναδεύεις το λήθαργό μου
Επιμένεις μέσα απ' τη βαθεία σιωπή σου
να περιέρχεσαι ακυβέρνητα όνειρα πριν καν γεννηθούν
τις εσώτατες επιθυμίες μου που το σκάνε απ' την αδράνειά μου
για να γίνουν κομμάτι του σώματός μου
και να χριστούν αιώνες
Είναι σαν ένα κοπάδι σύννεφα να περνά χωρίς να μ' αγγίζει
εγκαταλείποντας την αύρα του να με κατακυριεύει
Κι έτσι μέσα από τέτοιες παρόμοιες αλλεπάλληλες νύχτες
μεταλλάσσεται το επαναλαμβανόμενο μοτίβο των ημερών
σε μια αίσια, προσωπική προοπτική δημιουργίας
που εντοπίζει το ακαθόριστο και εντοπίζεται απ' το καθορισμένο
Ποτέ δε θυμάμαι πως κατεβαίνω το σκαλοπάτι που με οδηγεί τελικά
απ' την ύπαρξη στην ανυπαρξία
Ποτέ δε θυμάμαι που σ' αφήνω να περιμένεις για την επομένη
Ούτε του εαυτού μου την ανυπομονησία καταφέρνω να δέσω
Μάλλον διαχέομαι απ' το ανοιχτό παράθυρο της κάμαρας προς τα
κει που
φωτίζει ο βραδινός φάρος του άγνωστου
σε δρόμους που ποτέ δεν θα μάθω τ' όνομά τους
ούτε τον τρόπο για να επιστρέψω σ' αυτούς
Κάθε βράδυ μια διαφορετική ή ίδια διαδρομή με ελλειπή περιεχόμενα
Κάθε βράδυ ακούγεται μια ευχή. Καληνύχτα.

ΣΕ ΛΕΥΚΟ ΦΟΝΤΟ

Λευκό και άπειρο το φόντο που κινείσαι
δίχως χνάρια, καθαρό, ανέγγιχτο
σαν φοβισμένη ειλικρίνεια
αισθαντική
φιγούρα ψηλόλιγνη, ψηφιακή, εξελεγμένη
εσύ
βάλσαμο που δε γεύτηρες και θάλπος
προσφέρεις ανυποψίαστα
σε σώματα και πόνους άλλους
και χάνεσαι στο λευκό και το άπειρο με τρόπο μαγικό
εισχωρώντας στο τείχος του
όπως στα παραμύθια

Κι ό,τι μένει απ' το τείχος και δώθε
πόλη τεράστια κι απόρθητη
με σπίτια και δρόμους
με μαγαζιά και κτίρια
με αγάλματα και πλατείες
με άνθη κι αμμουδιές
με νερά, βουνά και θάλασσες
μια πόλη τεράστια
κάτω από έναν ουρανό χωρίς ψυχή
γράφει την ιστορία της απόφια
και θαρραλέα
αντανάκλα την εικόνα της
πάνω στο άπειρο και το λευκό
παλιά πατρίδα δακρυσμένη
αναζητώντας την απόκριση της απουσίας
και τα δυσεύρετα μαλάματα των δακτύλων της
μια πόλη απόρθητη
ενός κόσμου πολεμιστή.

ΜΑΡΙΑ ΚΩΣΤΟΥΡΟΥ

Πάτρα

[ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ]

Η νύχτα έφτασε χωρίς παραμύθια.
Μια δράκαινα στον ορίζοντα
Και η Χιονάτη χάθηκε.
Ο Κοντορεβυθούλης χωρίς ψίχουλα
Κι εγώ χωρίς πύργο.
Πες της να φύγει!
Κοίτα πώς τρώει το φως!
Τρέχει ξυπόλητη πάνω σε μαύρα διαμάντια
Χωρίς βυθό.
Η άμαξα χάθηκε στην ανάσα μου.
Μούδιασμα και τρομάρα.
Τα δόντια της φυλακίζουν το τζίνι
Και η ψυχή μου στον άνεμο.
Να μη φυσήξει και με θελήσει
Μη με ζητήσει
Χάθηκα.

ΤΡΙΣΤΙΧΑ

1
Φθινόπωρο στα μάτια.
Κάτω απ' τα βλέφαρα
κομμένα φύλλα.

2
Στις σκοτεινές θημωνιές
λαμποκοπάει
φτερούγισμα σπουργιτιού.

3

Στην ορμή σου
μια σταγόνα γέλιου
σε λούζει θεό.

4

Άγγιξέ με
ο ουρανός
μίλησε βροχή.

5

Μια μέλισσα βουίζει
γνώριμες λέξεις
σιωπής.

6

Διστάζω,
μα το ένα πόδι
με προσπερνάει.

7

Ρωγμή στον τοίχο
στο βάθος
το άνοιγμα της ζωής της.

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΛΕΒΕΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Βύρωνας Αττικής

ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ ΓΕΩΜΕΤΡΙΑ

Έστω ότι συντομώτερη διαδρομή μεταξύ ζωής και θανάτου
δεχόμαστε την ευθεία.

Μια τέτοια επιλογή βάλλεται διαρκώς από την αμφιβολία

Και σε ένα αβέβαιο κόσμο συχνά παραγκωνίζεται.

Αντίθετα η καμπύλη συγγενής με την μεταφυσική μας ύλη

Θέλγει και θέλγεται και την απελπισία απαλύνει

Με θηλυκή ιδιοσυγκρασία γύρω από ένα ανθρώπινο

Ή ουράνιο σώμα περιστρέφεται.

Η ευθεία πιστή στην γενεσιουργό αιτία

Απερίσπαστη τον χώρο και τον χρόνο διασχίζει

Μόνο στο άπειρο λογοδοτεί για μιαν ανεκπλήρωτη ζωή

Ενώ η καμπύλη από την φθορά παίρνει αξία

Και μας παρηγορεί για ότι μέλλει να χαθεί

Η μεν ευθεία στην συγκίνηση λίγα ψίχουλα αφήνει

Η δε καμπύλη τείνει να συσπειρωθεί στο σημείο E

Που ο Έρωτας ορίζει την ελευθερία.

Ευθεία και καμπύλη τέμνονται από την μνήμη

Η μεν ευθεία συμμετρική δημιουργεί γωνία με την αγωνία

Και με ακρίβεια καταγράφει κάθε απόκλιση από το γιατί

Προκειμένου να γίνει πειστική

Ενώ η φιλήδονη καμπύλη πιο προσεκτική

Υποθάλλει την ιδιοκτησία στην αμφισβητούμενη περιοχή

Και πρόθυμη καλύπτει με στοργή την εικασία

σαν θραύσμα από το Σύμπαν της καρδιάς μας

κατοχυρώνει μια μικρή περιοχή για τα όνειρά μας.

ΓΚΑΛΙΑΡΝΤΑ

ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΑΠΡΟΒΛΕΠΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΥ ΠΟΥ ΜΙΛΑ

Προτού με κλέψουν κλέβομαι
πριν με εξοντώσουν πυροπολούμαι
ονειρεύομαι προτού με ονειρευτούν
προτού με αγοράσουν τους γίνομαι άχρηστος.
Όταν ακούω θόρυβο κλειδιών κι η κουστωδία πλησιάζει
κλειδαμπαρώνομαι στον μύθο μου
όμως σε ώρα ανύποπτη ανάμεσά τους ξεγλυστρώ
τους πλημμυρίζω όνειρα με αμφίσημο χροσημό
κι ενώ αλώνιζαν ασύδοτοι κομπάζοντας για τα κέρδη τους
καχύποπτοι αναρωτιούνται για της ζωή τους τον σκοπό.
Με ένα ελιγμό τιμίων συνειρμών
τους διώκτες μου οδηγώ μες τον λαβύρινθο
κι αλλάζοντας τον συσχετισμό εποχών κι ενόχων
μες τον ιστό της αμφιβολίας πιάνονται
όπου τον εικονικό τους θρίαμβο μεγάλο φιάσκο αισθάνονται.
Γαλήνιος πλέον εμπρός στο πιθάρι μου
ξανακάθομαι οκλαδόν
κι άνευ πανηγύρεων και δικανικών
λίγο ήλιο απολαμβάνω
άπορος πανευτυχής και απορών.

ΓΙΩΤΑ ΔΙΝΟΥ-ΠΑΠΑΔΟΘΩΜΑΚΟΥ

Αθήνα

[ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ]

Τα ντουλάπια της κουζίνας
είναι γεμάτα βιβλία
Απόψε προσφέρω
Σάμουελ Μπέκετ με Art News
Θα βράσουν σε μεγάλες κατσαρόλες
θα τσιγαριστούν με τζίντζερ
και θα σβηστούν με κόκκινο κρασί
Σου είχα δώσει την Καταγωγή της Οικογένειας
Το θέλω για αύριο το βράδυ
ταιριάζει με τους Ξένους Λυρικούς
Ότι περισσεύει το πετάω
Ξέρεις πόσοι άνθρωποι
Ψάχνουν στα σκουπίδια;
Πέρνισι τα Χριστούγεννα
ο Φώτης βρήκε
όλους τους τόμους
από το Κεφάλαιο του Μάξ
Δυσκολοχώνευτοι
Κάποιος είχε αδειάσει
όλη την κατσαρόλα στο
σκουπιδοτενεκέ
Μαζί υπήρχε κι ένα
μισοφαγωμένο εισιτήριο
για το Μέγαρο Μουσικής
κι έτσι πήγε μόνος του
Αυτές που γίνονται ανάρπαστες
είναι οι ερωτικές ιστορίες
με ευτυχισμένο τέλος
Εξαφανίζονται από τα ράφια
των βιβλιοπωλείων
Τρώγονται μέχρι

την τελευταία σελίδα
Το καλύτερο επιδόρπιο
ο επίλογός τους
Θέλεις να φάμε παρέα;
Μα σου είπα
έχω Σάμουελ Μπέκετ με Art News
Καλά, Καληνύχτα

ΙΣΜΗΝΗ ΛΙΟΣΗ

Καλλιθέα Αττικής

ΑΚΡΩΣ ΕΡΩΤΙΚΟΝ

Όταν θα κατεβάσεις
Το γαλάζιο φερμουάρ του φουστανιού μου
Ένα πελώριο ψάρι πράσινο
Θα ξεπεταχτεί...
Κι όταν ευθύς σε καταπιεί
Μη φοβηθείς...
Αμέτρητοι οι ωραίοι νεκροί
Στο ακύμαντο βελούδο του βυθού μου.

ΕΡΩΤΙΚΟΝ

Οι άνδρες μου είναι δένδρα
Κι η αγάπη τους το δάσος που χάνομαι...
Απλώνουν τα χέρια – κλαριά τους
Να αγγίξουν του ποδιού μου την άκρη
Όπως τρέχω και κρύβομαι...
Του ρούχου μου το ανέμισμα
Την τρικυμία των μαλλιών μου
Όπως με τα στοιχειά τους παλεύω.
Υποδύομαι τη νεράιδα των κρίνων
Ή ένα ζώο άγριο που τραγουδάει τρυφερά...
Κι άλλοτε θηρνεί στις ρίζες τους
Το νεκρό του Έρωτα.
Ως βροχή ή αέρας περνάω από μέσα τους
Δέρομαι στο αναπόδραστο της μεγάλης σκιάς τους
Αλυσοδένομαι στους κορμούς τους
Ως σκλάβο...
Υποκύπτοντας πάντα στο τέλος...
Στον φόβο το μέγιστο
Και την φυγή.

Η ΕΛΕΓΕΙΑ ΤΗΣ ΚΟΥΖΙΝΑΣ

Ω, θεοσκότεινη κουζίνα,

Τα μαύρα τηγάνια κρεμασμένα στους τοίχους σου
Ας ήταν βελουδένια καπελίνα για νυχτερινές εξόδους...

Και τα σκόρπια βύσσινα στο πάτωμα

Χάνδρες για βραχιόλια πολύτιμα

Φορεμένα σε χέρια-φτερά...

Να πετάξω.

Εύλο κανέλλας, μου περνάς φουρκέτα σε μαλλιά ατέλειωτα,

Όπως, ποτάμια πλημμυρίζουν το υπόλοιπο σπίτι

Και πνίγουν ψιθύρους, φωνές, τραγούδια και κλάματα...

Όταν, ξόρκια τα λόγια μου πάνω από χύτρες σταλάζουν

Σε χυμούς από κομματιασμένες καρδιές και δάκρυα

Αλλοτινών εποχών-κοριτσιών στοιχειωμένων.

Κραυγούλες, θρηνούν στις γωνιές σου, τα παραμιλητά μου

Για να ξυπνήσουν αγαπημένα φαντάσματα...

Ακατάλληλων ερώτων που δεν εκπληρωθήκανε ποτέ και τώρα
ζητάνε...

Όταν, το αναπόδραστο υψώνει αόρατα κάγκελα

Μοναξιάς σπαρακτικής και φόβου

Στα μίξερρα παράθυρά σου σε φως.

Πανικός από σκουπίδια πολύχρωμα, σα ξωτικό με κυνηγάει

Αγάπης χαμένης που βρέθηκε και θέλει να ζήσει...

Εκείνον το γάμο που δεν τελέστηκε ποτέ...

Όταν, άρωμα από φρεσκοκομμένο κρεμμύδι και βούτυρο

Νοτίζει τους κόρφους μου

Και στ' ακροδάχτυλά μου φλόγες γκαζιού και νυχάκια ρυζιού
λουλουδιάζουν.

Ο ζεστός καφές σου φουσκώνει και καίει τα τρεμάμενα χείλη μου...

Όταν, με τα δόντια ανοίγουν παράξενα κονσερβοκούτια...

Απ' όπου πετιούνται παιχνίδια – ονόματα... Γεώργιος, Θωμάς,

Νικόλαος,

Θεόδωρος, Γεώργιος, Γεώργιος, Γεώργιος και πάλι.

Ω, κουζίνα θεοσκότεινη... νυκτερίδα οικόσιτη

Πικρή μητέρα, με συνθλίβεις έτσι αγκαλιάζοντάς με...

Ερωμένη σκληρή, πεθαμένη εντός σου, συνεχίζω με δόξα να ζω

Και ζώντας, έτσι άδοξα, από έναν αόριστο έρωτα δικό σου πεθαίνω.

ΒΑΚΗΣ ΛΟΪΖΙΔΗΣ

Λευκωσία, Κύπρος

ΓΙΑΤΙ ΣΒΗΝΕΙΣ ΑΓΡΙΕΜΕΝΟ;

Σ' έγραψα, σε ξανάγραψα
σε δούλεψα
κι όταν κατάλαβες ότι σε προόριζα
για ποίημα
έγινες έξαλλο.
Δε ντρέπεσαι μου πες
Τόση δουλειά για να μείνω αδιάβαστο.
Πες με στιχούργημα, δώσε μου μέτρο
να 'χω ελπίδα να τραγουδηθώ
αλλιώς σ' εγκαταλείπω.
Δάκρυσσα.
Δεν είμαι προϊόν ευαισθησίας
είπες αμείλιχτα
πριν σβήσεις αγριεμένο.

ΤΕΧΝΗΤΟΣ ΠΟΤΑΜΟΣ

Αντίστροφα πετάλωσε τ' άλογό του ο ποιητής
για ν' αποκρύψει τον προορισμό του.
Κι έφιππος μες στην κοίτη πάσκιζε
να λύσει το αίνιγμα του ποταμού.
Τον βασάνιζαν τα λεγόμενα του κόσμου
που ήθελαν την κοίτη τεχνητή
και το τείχος ν' ανατρέπει τη ροή
του αγαπημένου του Πεδιαίου.
Κι ενώ κάλπαζε σε παρελθόντα χρόνο
οι Φράγκοι κι οι Ενετοί
γίνονταν ένα στο μυαλό του
ώσπου αναφάνηκε υπέρτερη γυναίκα
κι ευπρόσδεκτα τον ξενάγησε

σε μιαν άλλη πόλη
που θαύμασε
και στην αληθινή κοίτη
επανέρχεται συχνά
να βρει τη Λεονώρα.

(Πεδιαίος: ονομασία ποταμού που διασχίζει την πόλη της Λευκωσίας)

ΤΟ ΚΑΦΕ ΣΑΚΑΚΙ

Στο μουντό Λονδίνο
τον έδιωξαν από τη δουλειά
γιατί φορούσε καφέ σακάκι.
Χρώμα αντιεπαγγελματικό
όπως του εξήγησαν.
Δείλιασε να τους πει
ότι καφέ είναι οι κορμοί των δέντρων,
καφέ είναι και η γη που κατοικούμε.
Φόρεσε γκρι κουστούμι κι επέστρεψε
επαγγελματίας στη δουλειά.
Στη μέσα τσέπη είχε
τα ποιήματα του Κώστα Καρυωτάκη.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΝΝΟΥΡΗΣ

Λάρινακα, Κύπρος

ΚΕΡΑΣΙΑ ΝΟΗΜΑΤΑ

Κύκλος χέρια δεμένα
Καρδιές ολάνοιχτες στη θάλασσα
Να με προσέχετε κάτι βραδιές.

Ιούλη με κισσούς και κερασιά νοήματα
Ήλισα,
Κι ευθύς η μνήμη ευδόκησε
Σταφύλια και κουκούτσια πεπονιού
Απλωμένα σε μαντήλια λευκά
Να στεγνώσουν απ' τις θλίψεις μου.

Τόσο αγάπησα τα Αν
Που αιμορραγώ χυμούς
Και προσχηματικές μετάνοιες,
Γλιστρώ σε φυλλοβόλα στρώματα
Αμφιβόλου δόξης και τιμής.

Έπειτα ξυπνώ,
Στις παρυφές του πρωινού
Λίγο σάλιο ξηρό
Και μια γνώση μικρή
Κύκλος απαράβατος το Είναι.

ΦΤΕΡΟ ΣΟΦΟ

Στο φτερό του παγωνιού
Εκεί στην αιχμή
Του Έρωτα όλες οι τροπές
Και οι ντροπές του βίου,
Να εκμετρά εκεχειρίες

Στα δάχτυλα του Κόσμου.
Η υφή μεθυστική
Η κίνηση θεσπέσια
Κι ο ήχος του υπόκωφος
Από καταβολής.

Δε μπορώ λέω,
Ένα φτερό απρόσωπο
Κατέχει ανάλαφρα
Όλα του Κόσμου τα μυστήρια.

Τελικά τόσο ελαφριά ήτανε η Γνώση.
Κι εγώ
Πώς πάχυνα τόσο;

ΓΥΡΩ ΓΥΡΩ ΓΥΡΗ

Δρόμοι σπίτια παράθυρα
Καλυμμένα με γύρη
Οι μέλισσες κουβαλούν
Φιάλες μέλι συνθετικό.

Τα ερωτηματικά τρελάθηκαν πια.
Η μέρα βρέχει θαυμαστικά
Και τα σκουπίζει η νύχτα στη θάλασσα,
Κοχύλια ανοίγουν το στόμα
Τα δέχονται υπάκουα
Με μια υπόγεια
Αλλά εμφανή αγκαλλίαση,
Μια καθαρή αίσθηση εκδίκησης.

Τα δάχτυλα κολλημένα πια
Με μέλι συνθετικό,
Τα μαλλιά γεμάτα γύρη αζήτητη.
Προφανώς τούτη δω ήταν
Η υπεσχημένη ευδαιμονία του Φύλλου
Που τελικά επέλεξε να πέσει.

EMMANΟΥΗΛ ΜΑΝΩΛΑΣ

Νέα Σύμωρη Αττικής

ΦΩΤΙΣΗ

Να 'μουν, Απόλλωνα, νεκρός,
ρούχα απ' το φως σου να ντυθώ
να ξαναζωντανέψω,
να υμνήσω την αξία σου εμπρός
σ' όλα της γης τα πλάσματα
όπου κι αν ταξιδέψω.

Στη γη του Άδη, στυγερός
με λογική και με πειθώ
τον νου του να πλανέψω
ν' αδειάσει ο τόπος ο φριχτός
και ευθύς μ' όλα τα φάσματα,
γλέντι να συντροφέψω.

Είμαι του σύμπαντος ιστός.
Άργησα να τ' αντιληφθώ.
Χρειάστηκε να δρέψω
χωράφια γνώσης και σωστός
να μείνω στα χαλάσματα
και να υπομονέψω.

Άρχοντας ο σκοταδισμός,
μα τελικά να νικηθώ
δεν θα το επιτρέψω.
Κι αν προκαθήμενος βοσκός
μας θεωρεί μιάσματα,
σιγά μη τον πιστέψω!

Ασάφειες ιστορεί αυτός
και απειλεί – να φοβηθώ.
Εγώ θ' αντιπαλέψω
και σαν ηφαίστειο μεστός
με γέλια και με άσματα
πλάνες θα καταστρέψω.

Πλέω στην άγνοια ναυαγός.
Βουτάω μέχρι το βυθό
ιδέες να αλιέψω.
Θέλω στο γλωσσικό αρωγός
ανοίγοντας περάσματα
τη γλώσσα να θεριέψω.

Γίνονται οι λέξεις οδηγός
σ' αλήθειες να περιηγηθώ,
στο τότε να επιστρέψω.
Ψάχνω σε κείμενα αυστηρώς
για Ελλήνων νου σε κλάματα
που πρέπει να μαζέψω.

Βγαίνεις Απόλλωνα λαμπρός
και βλέπεις πόσο προσπαθώ
πόθους να τιθασέψω.
Και όταν βρεθεί ο θησαυρός
κι απαλειφθούν τα χάσματα
την γη να σαγηνέψω.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΑΠ. ΜΗΤΡΟΥΣΙΑΣ

Τρίκαλα

ΕΜΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΝΟΗΤΟΥ

Πώς ξεστράτισε ο λόγος
στις αμμοθύελλες του προφανούς
κι αντανακλά την απόληξη του λευκού,
τυφλωμένος στρατηλάτης
που λογχίζει τη θάλασσα του επιστητού;

Στης Κλειώς το ναό βυσσοδομούν
κι εξαπολύουν βαρβάρων ορδές
την αθωότητα να κατασπαράξουν.

Ανατινάζουν τη μέρα
με ακρίβεια χειρουργικής επέμβασης,
όμως παράπλευρες απώλειες
καμπυλώνουν το χρόνο
στο μεταίχμιο της μαύρης οπής
του στατιστικού λάθους.
Προϋπολογισμούς εικονικούς
με δίνες αλλοφροσύνης
καταστρώνουν διαλαλητές προληπτικών πολέμων,
των μυών τους δέσμοι ζυγίζοντας το μέλλον
πίσω απ' τα κάγκελα της ύβρης.
Γλώσσες πύρινες διαγράφουν
κύκλους αναγνωριστικούς
πάνω απ' τα όνειρα της Βαγδάτης.

Πίδακας το αίμα των αθώων
θα πιτσιλίζει, αλαζόνες, του κενού σας τα έργα.

Με τι να ξεορκίσω το κακό
στις ακτές της λύτης,
όταν των φωνών επιστρέφει σκυφτό
το ανεπίδοτο μήνυμα;

Το αυτονόητο δίχως τη βάση εκτίναξης
ξαναχτίζεται με τα βομβαρδισμένα ψηφιδωτά

των μονών στο Βελιγράδι
και των καιρών η διάταξη καρδοκεί στ' ανοιχτά
των κατακτήσεων το καράβι. (...)

Το σκοτάδι βουτά στον Ατλαντικό
και την ουρά κρατώντας δελφινιών αιγαιοπελαγίτικων
ανασηκώνεται
τον τρίποδα της φωτιάς να στήσει
στην αριμύρα της Μεσογείου, στα ύφαλα της Ερυθράς
και στις φωλιές των κορμοράνων του Περισικού.

Ανήμποροι
γι' ακυρώσεις αόρατων πτήσεων
κι αμήχανοι ανάβουμε κεριά
την πορεία τους να εκτρέψουμε
με τη φωτοχυσία
στα γυάλινα μάτια των δορυφόρων.
Η φλόγα τους ανατρέπει τον άνεμο
και διαπερνώντας των δέντρων τα φυλλώματα
εκτοξεύει τροχιοδεικτικά,
των αχανών εκτάσεων το έρεβος ραγίζοντας των αδιάστακτων.

Παλλόμενο κύμα φωτός να ηχεί
στο κοχύλι του σύμπαντος
και μηνύματα ας στέλνουν πυγολαμπίδες αναστάσιμες
τ' αφηνιασμένο κακό ν' αφιπτεύσουν.

Μένουμε δω, στη σκιά της Ακρόπολης,
στην Πύλη του Ρωμανού,
φυτεύοντας ελιές και σκάβοντας αμπέλια,
στις πεζούλες της νιότης μας
χαράζοντας
τα σύνορα της αφροσύνης σας.
Είμαστε δω, στις φλέβες των Μουσών,
ακουμπάμε στις ράχες
των βιβλίων της Αλεξάνδρειας
και με των άστρων τις χορδές
γεωμετρούμε,
αχρείοι,
τις μέρες μας.

ΑΘΗΝΑ ΜΗΤΣΗ

Αθήνα

ΒΡΕΧΕΙ

Βρέχει.
Σε περιμένω εδώ
κρεμασμένη
από το λίγο τ' ουρανού.
Ο αέρας γραπώνει το πόδι,
με πετάει μακριά
σε κείνη
την πρώτη
βουβή
στιγμή
–γυμνοί–
Σταγόνα σταγόνα
μπαίνεις μέσα μου
κυλάς στις φλέβες
φθάνεις στην καρδιά.

ΑΥΤΟ

Αυτό
φυτρώνει μέσα μου
διακλαδώνεται
παίρνει μορφή
μου μιλάει πράγματα,
τρελά,
εγώ
τρομαγμένη
σφραγίζω τις πόρτες
να μην αποδράσει.

ΣΑΝ ΘΑΝΑΤΟΣ

Όλη νύχτα
έφευγα
καβάλα στο άσπρο άλογο.
Το πρωί
σεκόμουν δίπλα σου
στο μεγάλο κήπο πίσω από το σπίτι.
Μικρή ανθισμένη αμυγδαλιά
δεν με τρομάζεις πια.

ΞΕΝΙΑ ΜΥΛΩΝΑΚΗ

Παρίσι

[ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ]

Χρόνος ανήμερος
σπέρνει κύματα
φόβου ασυλλόγιστου
στις παραλίες του μυαλού.

ΤΟ ΨΑΡΙ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

Όταν ο ρυθμός της ρευστότητας τραγουδάει
θρυμματίζοντας τους τοίχους των δεσμών
οι καπνοί αρχίζουν να συναντιούνται
με την απαλότητα της νύχτας των αφρών
θαλασσινών και άσπρων λαμπρών φεγγαριών.

Όσο προχωρώ, τόσο ο Λόγος
πετάει σε κύκλους κυμάτων
φτερωτών ματιών.

Λες ν' αλλάξει η λέξη μορφή;
Ν' απαντήσει το μέλλον το παρελθόν
και το παρελθόν το μέλλον
πάνω σε μια σταγόνα φωτιάς
εκεί που το κορμί σημαδεύεται
από αστερίες, δενδρίτες
πληθαίνοντας την επιφάνεια
με σχήματα πέρα απ' τη γεωμετρία...
Το Ψάρι του Λόγου
θ' αναποδογυριστεί
σ' ένα κομμάτι ξύλου
σιωπής
ανθρώπινης σάρκας
πίνοντας παχύρρευστο μέλι
που καίει το λάρυγγα
ελευθερώνοντας ένα άρωμα κανέλλας...

[ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ]

Ο ξένος

δεν έχει να θυμάται τίποτε.

Μήτε στενά

μήτε πλατείες

φωνές, μπαλκόνια, παραλίες, βλέμματα, αγκαλιές, κορμιά,

φωτιές, πλακόστρωτα.

Τα είδε όλα.

Από πριν.

ΕΛΕΝΗ ΜΩΥΣΙΑΔΟΥ

Ηράκλειο Κρήτης

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Η στάφνη της μέρας κρεμάστηκε απ' το ταβάνι,
διασκελίζει σαν αράχνη τους ιστούς,
λινόπτης παννυχίζει.

Στρογγιλίζουν τα πριόνια.
Ο καρχαρίας σάρωσε και έγειρε
στα μυστικά της βάρκας.
Ερίπλευρος, μορόεις, νυχταλέος λουφάζει
δεν κοιμάται—
αδόκιμο να κοιμηθεί.

Νερό, ψωμί, αλάτι
σφραγίδα πρόσφορου
κι η λήθη η αδέκαστη
πήλινο ηχείο σε τουμπελέκι
για αλυσίδα.

Ψαρόνια, ανεμούρια και ακρίδες
στης γης τον αργαλειό.
Σκουριάζει το αλέτρι στους μυλαύλακες,
τρέμει και το στυλό...

Φορτίο και ιδρώτας — μελάνι κι αντοχές.

Ένα παιδί θρεμμένο έγειρε στον αφρό.
Κοιμάται κι αρμενίζει...

Κοιμάται κι αρμενίζει, καθώς ένα φεγγάρι
λαμνοκοπά
στης Πούλιας το φτερό.

Κοιμάται κι αομενίζει
δεν ονειρεύεται.

Το είδατε κι εσείς;

Κάποιοι το λεν διαίσθηση.
Μοιάζει με διαστιγάκι ωχρο
που μίλησε.

ΝΙΚΟΣ ΝΤΑΛΟΥΡΗΣ

Γαβαλά Εύβοιας

ΑΠΟΤΥΠΩΜΑΤΑ

(γενικό αποτύπωμα)

Δέντρα με αναπάντητα ερωτηματικά στους κορμούς
φωνή κράμα κραυγής και φοβέρας
κάτω από ένα φεγγάρι του Σεπτέμβρη ετοιμοθάνατο

Εκείνη

μεγάλωσε το πάθος των χωρικών για ζωή τον Ιούλιο
το πάθος των χωρικών για ζωή τον Αύγουστο
Αυτό που αιώνες κουβάλησαν μακρινοί πρόγονοι
Αυτό που αιώνες θα κουβαλάνε απταβιστές επίγονοι
Και γυναίκες με το άρωμα της σφάκας και της χαμομηλιάς
την ώρα που οι παρθένες αυτοκτονάνε κάτω από μαύρους
όγκους κυπαρισσιών

και το ιοβόλο αναδύεται μ' ελατηριακή ακινησία
άλλαξαν τη φωνή τους και την έκαναν κραυγή
Εδώ των κοράκων οι κρωγμοί αποτυπωμένοι
στους κορμούς της βαλανιδιάς αιώνες απαράλλαχτα
τα μεσημέρια ν' αλαφιάζονται τα μεγάλα σμάρια
πάνω στα γκρίζα βράχια με το μελισσόχορτο
Κάτω η κίτρινη ερημιά από θερισμένα σταροχώραφα
και των ανθρώπων οι ελπίδες εξανεμισμένες
σε αστρικά μεσημέρια που οι άνεμοι λυσσάζουνε
στις ξερές πλαγιές
πλαγιές με τα κοπάδια των διψασμένων πουλιών
που τη ζωή τους ξόδεψαν
τα ουρλιαχτά του σκύλου μελετώντας
και των προβάτων το νυχτερινό μυρικασμό.

ΟΥΤΟΠΙΑ

Άλλων καιρών αγάπες ταξιδεύουνε
σε ασημόφυλλους ελαιώνες
Κάτω από κόκκινα φεγγάρια
σε θρησκευτικές ολονυχτίες μοναστηριών
Όμως εμείς θ' αγαπηθούμε
όπως εσύ θα τό 'χεις αποφασίσει
μ' εκτεθειμένα των γυναικών της φυλής σου
τα θέλγητρα στην αρχαία αγορά
Εμείς θ' αγαπηθούμε
σ' ερείπια πόλεων που οι περιπατητικοί
Φιλοσοφούν τα μελλούμενα χρόνια
Θ' αγαπηθούμε σε ορεινούς όγκους
Σε πέτρινες καλύβες που οι προγόνι σου διαγωνίζανε το είδος
Μήνα Ιούλιο θ' αγαπηθούμε
Σε μαιανδρικούς ποταμούς
σε κάμπους σιτηρών
ανάμεσα σε σμήνη αποδημητικών
Σε καλαμιώνες που αρχαίοι βοσκοί
εκσπερματώναν τις επιθυμίες τους
Θ' αγαπηθούμε ηλιοβασίλεμα στην Αταλάντη
Και συ λουσομένη μέσ' στο φως
θ' αναζητάς τη μοίρα σου
σ' ανέμους μ' ανατολική πορεία...

ΕΚΤΩΡ ΠΑΝΤΑΖΗΣ

Αθήνα

ΣΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ

Πλέκω μυρτιές, και χαλκοπράσινα της δάφνης φύλλα
Σφυρηλατώ στο σιδεράδικο, πολύ να μοιάσουν
Του αγάλματός σου το αδρό, πλεξίδα στην πλεξίδα
Όλα στιλπνά σαν την ψυχή σου μην και τη δελεάσουν
Να καταδέχεται τούτο το άγαλμα, να εμψυχώνει
Τις πτυχές του με νόημα να πτυχώνει
Ωστε η πλατεία ετούτη που τόσο σε γνώρισε
Να ανατονίζεται ν' ανθοβολά στα κάλη σου
Καθένας να μάθει πως κάποια που αποχώρησε
Ξανάρχεται, την ώρα που πιάνεται το φως στη χάρη σου

ΑΛΑΛΗ ΔΩΡΕΑ

(Με καίει η μέρα καταφυγή η νύχτα και γίνεται ένα)

Σκοτεινό βράδυ και νοιώθεται βυθού ψάρι στη στέγνα
Κελάηδισμα τσίχλας στις ιτιές
Άνεμος υψώνεται στα ιερά τείχη κάθετος ασημόφτερος
Σκιερό ζεύγος σμίγει χωρίζοντας όπως σκιές κυπαρισσιών
Δώμα σε κοίτες ουρανού πατάνε σε φεγγάρι
Αχιδοσύννεφη έλαμπε κοιλιά είχε ένα κύρτωμα ο τόπος
Κόρη του ανέμου σε έρριναν νύχτιοι μενεξέδες
είχε μια πέτρα στην καρδιά Άλαλη δωρεά
Έφευγε η νύχτα τα μαύρα της άλογα
Στου θυμού το γέλιο οι ώρες παίζουν κυνηγητό
Μηλιές βυθίζουν βαριά μήλα ως το πάτωμα
Ασημοφώς της θαλερής καρποί και φέγγουν
εγώ είμαι η πόρτα δεν είμαι το δωμάτιο
αυτό που είσαι γίνεσαι κάθε μέρα
είσαι πιο κοντά από κάθε αντί

πιο μακριά από κάθε αστέρι
είσαι χάδι φωνής μες στα μαλλιά κι είσαι Άνεμος
κρουστάλλινα χείλη στη σιγαλιά αντηχούν το σιωπημένο
Σε ανάερη λίμνη γλίστρησαν κουπιά της νύχτας
άστρων φωτιές μες στις Μηλιές πενθεί ένα χαμηλό που σιγοσώνεται
φεγγαροική ξεχώριζες νύφη δε βρήκε το πρωί
Δηλατημένο σύννεφο πέτρινα περιστέρια σε κοιμήθηκαν
ελάφι αυγερινό έπεσε μες στα αστέρια
Με άνεμο μες στα μαλλιά στόμα της πιο τρελής φωτιάς
Ασημόφυλλο λεμονιάς λεμονόσχημη ρώγα

.....
Λοξά πεσμένα μάρομαρα λάμπουν νύχτα αττική

.....
στρύχνο ύγρανε μάτι ανοιχτωσιά νύκτια
αγοκυλά Ηριδανός ασήμι κυανό της ίριδας
Νάι μινυρίζει στου ναού τα σκαλιά
Κρήνη μαρμάρινη σταλάζει στους αθανάτους
Επιτύμβια είδωλα τρέμουν μες στον καθρέφτη των νερών
Μνήμη αλγεσίδωρη σκιρτά και φτερουγά το αίμα
Λύνονται ζώνες δένονται κορμιά ποθούνε μαίνονται
Άρπαγες το θελξικάρδιο δε στέργει μυστήριο
Ό,τι βάλθηκαν να λησμονήσεις ήδη σε προσπερνά.

ΙΟΥΔΑΝΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Αθήνα

(Π)ΟΙΗΣΗ

Πόσο απέχει η ποίηση από την οίηση;
Μόνον τρεις γραμμές.
Όσο να σχηματίσεις δηλαδή ένα πι ή απλώς να το διαγράψεις.
Λίγο ν' αφηθείς και να ξεχαστείς, αλίμονό σου,
το χάνεις το παιχνίδι.
Θέλει χρόνο και κόπο από την αρχή
Ακάματα να ξεχερσώσεις τα χωράφια του μυαλού,
διάσπαρτους βράχους εντυπωσιασμού και αγριόχορτα αλαζονείας
να ξεριζώσεις πριν θεριέψουν.
Είναι αναγκαίες εκσκαφές ψυχής βαθιές
με αντιστηρίξεις στέρεες,
ώστε ν' αποφύγεις τυχόν απροειδοποίητες κατολισθήσεις λογικής,
που θα τα μπαζώσουν όλα.
Θέλει θεμέλια ενδοσκόπησης στιβαρά,
μη και ο πρώτος της επιτυχίας σεισμός
ρημάξει τα πάντα και άστεγα αφήσει τα όνειρα.
Θέλει με λίγα λόγια να το πακτώσεις ακλόνητα
σε βάθος ψυχής απύθμενο
αυτό το εκ πρώτης όψεως ασήμαντο πι.

ΚΥΚΝΕΙΟ ΑΣΜΑ

Η αέναη κίνηση της πόλης επιτείνει την εσώτερη ακινησία μου.
Ακινησία συναισθημάτων
ή για την ακρίβεια πληναισθημάτων,
αφού εδώ και χρόνια το ψυχικό αποθεματικό είναι μείον.
Ούτε ο ιδιοκτήτης, αλλά ούτε και οι εκάστοτε ενοικιαστές
φρόντισαν να επενδύσουν σε συναίσθημα.
Βλέπεις, η απόσβεση αμφίβολη και το κεφάλαιο όλο και συρρικνώνεται.

Και όσα από αυτά έχουν επιβιώσει της περιόδου των ισχνών
συναισθημάτων,

δεν μένουν τελικά ακίνητα·
μπορώ και διακρίνω μιαν ανεπαίσθητη κίνηση,
έναν αμυδρό σπασμό τους.
Και όσο περισσότερο τα πλησιάζω,
και όσο προσπαθώ να τα τσιγκλίσω με το κεντρί ουτοπικών ερώτων
και με σουβλιές ευτυχίας πλασματικής,
τόσο πιο αντιληπτό μου γίνεται ότι αυτά απλά σπαρταρούν·
ότι δεν πρόκειται παρά για τον επιθανάτιο ρόγχο τους.

ΣΕΛΗΝΟΜΑΝΗΣ

Βγήκα και σήμερα προς άγρα της καθημερινής μου δόσης.
Σεληνομανής γαρ...
Είναι πάντα εκεί κοντά στο φως των λύκων,
που ασφυκτικά αρχίζουν να με ζώνουν
τα πρώτα της στέρησης μου σύνδρομα.
Την αρχή κάνουν δειλά δειλά
οι πρώτες αρρυθμίες φεγγαρολουσιμένων αναπολήσεων,
ενώ δεν αργεί να προστεθεί αστείρευτη επίδραση ασημόχαρης
προσομνής.

Και τέλος η κορύφωση με τους σπασμούς
του ασελήνωτου του σώματος,
που με ξεβράζουν ευθύς στους δρόμους
με το κεφάλι πάντα ψηλά,
για να χτυπήσει αμέσως μάτι το σεληνόφως
και να 'ναι η ανακούφισή μου άμεση.
Το ευτύχημα βέβαια στην περίπτωσή μου είναι
πως δεν κινδυνεύω από νοθείες και κυκλώματα.
Όσο πιο ανόθευτη η σελήνη,
τόσο ευεργετικότερη επίδραση σε σώμα και ψυχή έχει η δόση.
Και όσο για μεσάζοντες, ούτε λόγος·
τα καταφέρνει μια χαρά να πλασάρεται στην αγορά και μόνη της.

ΓΙΩΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ-ΧΑΤΖΗΚΩΣΤΑ

Λεμεσός, Κύπρος

Η ΓΕΩΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Ταξιδεύω στη μυστική γεωλογία των λέξεων
γεύομαι ρίγη και τον αχό των αιώνων.
Λέξεις που περιελίσσονται ως όφεις στο πνεύμα μου
κι ακαριαία με κτυπούν.
Άλλες που βγάζουν στ' ανοιχτά του σύμπαντος
στην άπλα, την παραμυθία με τα πολλά φωνήεντα
ως την απάνεμη, ενυπόστατη, λαμπρή αθανασία.
Λέξεις που σβήνουν στο σώμα μου ανθούς
ή μοιάζουν χείλη εύοσμα που με φιλούν.
Η κερδισμένη γαλήνη των πόντων ηχεί
στους κολπίσκους των υ και των ου,
καθώς προσαράζουν γλάροι μυριάδες.
Και ξάφνου καταιγίδες σ' αιθρία κυλούν,
όταν τα σύμφωνα πεισματάρικα το πόδι κάτω κτυπούν,
απειλούν στον γκρεμό να ριχτούν.
Είναι λέξεις που τρέμουν,
κινδυνεύουν να διαρραγούν
φορτωμένες ουσία ζωής και νεκρούς.
Κι άλλες που αρπάζει σαν το χταπόδι η ψυχή
με τα οκτώ πλοκάμια της τις τυραννεί,
για να περιοσθεί και να υπάξει.

Ο ΜΟΝΑΧΟΣ ΗΣΥΧΙΟΣ

Ο μοναχός Ησύχιος,
ενδυθείς το σχήμα το αγγελικό,
όλα τα είχε αποτάξει «δια τον ηγαπημένον Ιησούν».
Πλούτη, ομορφιά
και δόξα που του επρόσφερε με αφθονία η τέχνη.
Τούτο το τελευταίο, ωστόσο, του στοίχιζε ακόμα,
του εσχίζετο η ψυχή,
καθώς του λείπαν της ποιήσεως τα μπάλασμα...

Όλο το βράδυ χτες μαστίγωνε το χέρι του
που ήθελε σώνει και καλά, όπως συνήθιζε,
να σύρει στίχους στο χαρτί
–της ανταρσίας του θρασομανήματα,
ματαιοσκολίες κι άλλα συναφή–
Μα όσο εκείνο τ' άφταιγο τιμώραγε
τόσο πιο καθαρά σχημάτιζε στη σκέψη του
τα σώματα των στίχων του
ευσταλή, περίκομψα, ηδονικά.
Του πήρε κόπο, μάτωσε, ώσπου να τ' αποδιώξει
–παλαιών ερώτων πειρασμοί–.
Τά 'ριξε έξω στη βροχή.
Έκαμε κομποσχοίни, μεσονυκτικό,
κοιμήθηκε ησυχασμένος.
Πριν απ' τον όρθρο άκουσε κτυπήματα
στην πόρτα του κελιού.
Ανοίγοντας, είδε βρεγμένους μα φεγγόφωτους τους στίχους του
μαζί με τους εορτάζοντες αγίους της ημέρας:
Εύγραφον και Πολύαινον, Αιθέριον, Ιάσιμον, Θεσπέσιον·
τους έμοιαζαν πολύ.

ΜΕΣΑ ΣΕ ΟΜΒΡΟΥΣ ΣΙΩΠΗΣ

Χορεύουν οι λέξεις
πυρρίχιο στην κόψη του θανάτου.
Οι λέξεις φρικιούν
ιλιγιούν.
Λύνουν τους αρμούς που τις δένουν
καταργούν τη συνοχή
κι αναλαμβάνονται
σε χώρο κάλλους απόθετου,
όπου η σιωπή
πανδέγμων παντάνασσα εταστική.
Οι λέξεις χαλαρώνουν,
διαλύονται
δεν αφανίζονται,
ώσπου από την άλλη τους μεριά
να φανεί ο Λόγος ερχόμενος
μέσα σε όμβρους σιωπής.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΛΑΤΑΝΑΚΗΣ

Ηρόκλειο Κρήτης

ΕΥΛΙΜΕΝΗ

Σου άρεσε ν' αποτραβιέσαι στην ακρογιαλιά.
Ωρες πολλές ήσουν μόνη.
Στους ώμους τύλιγες τον άνεμο, στον καρπό το πείσμα.
Τα χρυσά μαλλιά παιδεύονταν να κρύψουν
την ανάγλυφη φλέβα της προσμονή,
κι η αλμύρα πιάνονταν αθόρυβα στις άκρες
του πορφυρού ρεμβασμού σου.
Από τα βάθη των ματιών ανέβαιναν αργά
γόρδια αινίγματα κι απόηχοι τρικυμιών,
σώματα τρυφερά των καταποντισμένων ερώτων.
Έβενος γραμμένος με σινική μελαγχολία
τα μάτια σου...

Φυσούσε ο καιρός των Φαιάκων στην ακτή,
τα χρώματα ξεθώριαζαν στο κάυμα του μεσημεριού,
κι η άμμος προσηλυτιζόταν κατά κύματα,
δεκαέξι του Αυγούστου.
Έπαιζες με μια μπάλα πύρινη που σου 'καιγε τις παλάμες,
όμως γελούσες. Άλλοτε πάλι, από την πύλη της σιωπής,
έμπαινες ανυπόδητη στα όνειρα.
Και πριν φανεί αχνός ιδρώτας, με κινήσεις αέρινες,
προσέγκυσες την άπειρη νύχτα.
Τα φώτα περιέγραφαν αβρά το λιμανάκι,
τα μαγαζιά επέπλεαν τριγύρω ανάλαφρα,
το άδειο καφενείο γέμιζε άρωμα βανίλιας.
Αργότερα οι θάμνοι έγειραν στο πλάι
και τα παιχνίδια σάπασαν στη θέα της απογύμνωσης.
Βαρύς ο βρόχος στη στροφή του κάβου
κομματιαζε το γκρίζο του σε χιλιάδες σταγόνες.
Απόκρημνη στιγμή. Κι εσύ,
έμπειρη κολυμβήτρια χάθηκες στον ορίζοντα,

αφήνοντας στη θάλασσα τα ίχνη των χεριών σου,
στη ράχη των κυμάτων τις βαθιές αναπνοές.

Έμπλεος η σελήνη στον μεγάλο ουρανό
σκορπάει κι απόψε το κεχριμπαρένιο φως της
στα τέσσερα σημεία που διασταυρωθήκαμε:
στον γαλανό Ανισσαρά και στην πλατιά Χερσόνησο,
στην αιωρούμενη Ρογδιά, στο ακύμαντο Παλιόκαστρο,
με τις δροσάτες λεμονιές δίπλα στα διάπυρα κοχλάδια.
Στα κλαδιά τους ανεμίζει ακόμη
το σχήμα του αδειανού φορέματός σου,
στο λεπτό τους άρωμα κλείστηκε η ανάμνηση
από το μόνο σου φιλί...

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΠΛΑΤΗ

Θεσσαλονίκη

ΤΟ ΑΛΟΓΟ

Χορεύουν οι υφαντές παρωπίδες του αλόγου
έτσι που κατεβαίνει το χαλικόδρομο.
Δυο γρίστικες ποδιές στεγνώνουν σε ένα θάμνο.
Το άλογο περνάει ξυστά.
Οι οπλές του λερωμένες από
τη λάσπη και το μυγόφτυμα.
Πατάει τα χαμομήλια, αφήνει παράμερα
τα ψηφίσματα ανθρώπων,
βουλευόμενα σώματα στα ωδεία,
τις μηλιές που ξυπνήσανε
νοήμονες οίστρους για τη βαρύτητα.

Έτσι που κατεβαίνει η νύχτα
τινάζει το κεφάλι δεξιά-αριστερά
μέσ' απ' τις παρωπίδες να ξεκρίνει
τις γυάλινες λαμπάδες, τα άστρα.

Ακολουθεί το βήμα από συνήθεια
και βγαίνει το άλογο
έξω από την παρεμβολή
τη μεγάλη μάνδρα
τη σφιχτοπλεγμένη παρωπίδα.

Προχωράει το άλογο από συνήθεια.
Χωρίς μιλιά, λόγο αποστασίας
στον πτερονισμό του αναβάτη.

Στη ράχη του έχουνε μόλις
σκαοφαλώσει δυο άστρα.

ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Το πνεύμα μου ομόστολο με τη λύπη
βουτηγμένο μέρες στον Αλφειό
μήπως ξασπρίσει.

Κάτω απ' το κύναστρο αγρυπνούν
τα μάτια μου·
τύραννος ο ύπνος στα βλέφαρα
διπλώνει τη μικρή φτερούγα
του ουρανού.

Κι ο αέρας γύρω νηστευτής
και πτοημένος.

Με θρέψανε με άλφιτα
που τα τσάκιζαν στις μυλόπετρες
του νου ακάματα.

Με δρέψανε μόνη·
χωρίς τη δρόσο που λαμπυρίζει το πρωί,
κουμπωμένη στην έγνοια.

Όρθρισε η ζωή μου
μες σε εσπερινές φιλοσοφίες.
Και στο θρόνο του στάχτος ούτε
μια σχίζα από ρετσίνι.

“Αδειάστε με,
ξαπλώστε με στο χώμα άδεια”
Εύλαλοι οι άλαλοι
και αμύθητα τα μάτια.
Το επισκύνιο να πάρει να απαλύνει·
ευαγές το πνεύμα
στη συντριβή της μετάνοιας
να πνέει.

ΝΙΚΟΣ ΠΟΛΥΖΟΣ

Ροδόπολη Αττικής

ΤΥΧΗ

Στάζει στη μοναξιά μου
η απουσία σου.
Σε τέτοια άνυδρη εποχή
στάθηκα πάλι τυχερός.

ΣΤΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Μιλώντας με τα αγάλματα
ακροβατείς στη μοναξιά.
Όμως ο φύλακας
που με κλειδί κομματικό τη θέση πήρε
στην γκόμενα τηλεφωνεί
και πλημμυρίζει το μουσείο νυχτερίδες.

ΙΘΑΚΗ

Υπόγειο
γεμάτο φως από τη χάρη σου
(άδειο φεγγάρι)
να σχηματίζεις στο σεντόνι
κατάρτι καλοτάξιδο.
Τι να την κάνω την Ιθάκη
τώρα που έμαθα να ζω
σε νοικιασμένες διαδρομές Τροίας και Πατησίων.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΡΕΒΕΔΟΥΡΑΚΗΣ

Αναγέννηση Διονύσου Αττικής

ΖΩΝΗ ΑΔΙΑΦΟΡΙΑΣ

Τα πάντα είναι ουδέτερα στην κρίσιμή τους ώρα

βλέπουν αμέτοχα
τα όρια να στενεύουν
απ' την κορφή ενός αλάξιπτου ενικού,

*χάπια αλλεργικά, σκευάσματα πρωτεΐνης
σελίδες διακόσμησης και αρωματικά κεριά*

τα πάντα είναι ουδέτερα στην κρίσιμή τους ώρα

στέκουν ασάλευτα
στο κέντρο της ανάγκης
πριν τα σαρώσει οριστικά
η τελευταία βούληση κάποιας πολυεθνούς

*παράταιρα ωροσκόπια, θρησκευτικές προσούρες
οράματα επιδότησης, κρουφές συναλλαγές*

τα πάντα είναι ουδέτερα στην κρίσιμή τους ώρα

ορμούν στα ξενυχτάδικα
πλακώνονται στη μπάλα
θωπεύουν το αδιάφορο
επινοούν ταγούς
*οῦποι αναπτυσσόμενων, πυρά ανεπτυγμένων
γραφεία μεσολάβησης, εταιρίες κοσμικές*

νυχτώνει επίσημα

σε λείες, παγκόσμιες Κυριακές
ανεμίζει το λευκό της αμπέχονο η φενάκη

τα πάντα είναι κρίσιμα στην κρίσιμή τους ώρα
και τώρα;

ΥΠΟΚΛΟΠΗ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ, ΙΩWA

Σκοπιά σήμερα στην ένοπλη πολιτοφυλακή

σιγγαστήρας καιρός
με καπίζει,
όλα συνωμοτούν
κι ο φθόνος αστερόεσσα
ανεμίζει στα υψίπεδα
κάποιου φανταστικού Αρμαγεδδώνα

καθώς παρατάσσονται οι στρατιές
των Μπέτα και των Όμικρον
των Lakers και των Rockets

όλα συνωμοτούν

Εβραίοι τραπεζίτες και νέγροι ακτιβιστές
Κινέζοι πράκτορες και Βέλγοι επενδυτές
κέντρα με άγνωστες στοές
και χειραψίες μυστικές
μου γνέφουν την πρόκληση
γι' αυτό καρτερώ,

τα χαλύβδινα αρχέτυπα
ο αυτοδιορισμένος κυνηγός
η απελπισία του επινοημένου θηράματος,

εκτάσεις απαράλλαχτες
με ηλιοτρόπια και νοικιασμένα φορτηγά,
στο café της λεωφόρου
είδα την έρημο ν' αποδεύει σημασίες
ταυτότητες αχνές
χάρτινες συμπληγάδες,

δεν υπάρχει Κίτρινη Στρατιά
αν και συλλάβιζα ύμνους ανεξαρτησιών
στη δική μου ιδεατή Ερζεγοβίνη των μοιραίων

δεν υπάρχει πολύκροτος Άλλος

*λαβή χρωμίου και κάνη έξι ιντσών
τη σημαία και τα μάτια σου*

ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΣΕΡΡΑΣ

Ζάκυνθος

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

I

Χώρος μετέωρος

ιωιδωτός

ως την ακρόπολη μιας κορυφής—

με τείχους μαύρα λείψανα

και λιόπετρες ναού

σε πεύκα

και σε λιόφυτα πνοής

το Λίγο ή το Τίποτα

λιτά ν' αντιφεγγίζουν.

II

Δίψας προσκυνητές

οδεύοντας

στού άβατου τις Βάσσεις

(παραμονή Προφήτ' Ηλιού)

ικέτες φλόγας βαφτιζόμαστε

στης Φιγαλείας τα νερά

ή σε ονείρου νάματα

με του Απόλλωνα τον μύθο.

III

Της σμίλης εύηχα μιλήματα

κι ακμές ρυτές του τιτανόλιθου

στο σκέπαστρο της θαλπωρής—

μ' άσειστες ρίζες του θριγκού
και του σηκού ηδύσημα

οίστρον να θάλλει ανθέμια
ολόγλυφο το θαύμα.

IV

Δωρικά του Ικτίνου δωρήματα
και τομής κιονόκρανα όσα
αιωνίζουν του τόπου το φως—

με το μέγα στη ζωφόρο Κενό
τους λιμάντορες του καλού
ή τους θύτες του άριστου
ως τη φλέβα της Τίσης να σίξει.

V

Πάθους σημάδια
χοϊκά
και μέρη άτροτητα του Ιερού

λυγούν τους συνοδίτες—

μες στη φθορά ηδύνοντας
τ' ανείδωτα της σάρκας
ή στύλους άπτερους
φτερώνοντας
σου ίλιγγου το κυανό

με αετώματα της αρπαγής
στο άδυτο του Φοίβου χαραγμένα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΤΡΟΥΜΠΙΑΣ

Κομοτηνή

ΑΣΦΥΚΤΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΗ ΚΑΤΑΔΥΣΗ

Με τη μπουκάλια ερμηνευτικής κατάδυσης
βυθίζομαι στο μαινόμενο κείμενο.
Η προεργασία μου σε εργατικές αναπνοές
απέδωσε το γέμισμα της μπουκάλιας
Μα οι ανάσες μου-εκπνοές
παραγέμισαν διοξείδιο του άνθρακα
και θολώνω στ' άδυτα διπτών γραμμών
Τρεκλίζω σε γραμμικές ονειροφантаσίες
κι απατηλές ερμηνείες του ποιητή
Αυθαιρεσίες-καρχαρίες με τριγυρίζουν
σε φιλολογικές υποθαλάσσιες διελκυστίνδες μελετητών
Ασφυκτιώ, πρέπει να βγω,
φύκια-κασκόλ τυλίγουν το λαιμό μου, θα πεθάνω!
Οι συνεργάτες μου μάζεψαν στα κοφίνια
μόνο τους κοράλλινους παραλογισμούς μου
Το πείραμα μαραμένο, τουλάχιστον ζω
Δεν θα μάθω ποτέ εν ζωή τι κρύβουν οι γραμμές-δαγκάνες.
Συμβιβάζομαι νεκροναστημένος
κι απολαμβάνω έστω τη μορφή.
Τα 'χει αυτά η πρωτεύική ποίηση
ως γνήσια μεταφυσική εμπειρία.

(Κατόπιν της αποτυχημένης κατάδυσης του μελετητή
που επιχειρεί να φωτίσει τους φοιτητές του
απομένει μόνο με τη βαριά του σκιά
το Άγαλμα της Ελευθερίας που φωτίζει τον κόσμο.)

ΠΑΡΕΛΚΥΣΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ

Να μην προλάβεις είναι
επιλογή αποφασιστική ή αναποφάσιστη φυγή;
(μήπως αποφασιστική φυγή;)
Είναι συμβιβασμός ή επανάσταση – ανάσταση;

Λίγο πριν την κρίσιμη ώρα
θα τσεκάρω τακτικές επιλογές, άτακτες φυγές, βολικούς
συμβιβασμούς

θα γρασάρω τις αναστάσιμες επαναστάσεις μου
και καλοκουρδισμένος θα προχωρήσω· θα προχωρήσω
(ή θα οπισθοχωρήσω;)

για την επανάσταση – ανάσταση
μόλις οι δείχτες γυμναστούν με ανάταση
σε σημάδι της κρίσιμης ώρας.

Πάντως τους ελέγχω· τους ελέγχω·

Δεν είναι μόνο που άφησα την οικόσιτη αράχνη μου
να τους συλλάβει αδρανείς στον ωρολογιακό ιστό τους
στήνοντας με τέχνη το δίχτυ της στους δείχτες

Είναι και που δεν άλλαξα παρελκυστικά
τις τελειωμένες τους μπαταρίες (καρτωτακικά ή αριστοτελικά;)
για να τους ελέγχω· να τους ελέγχω

Για να μην χρειαστεί ν' αποφασίσω
τι είναι να μην προλάβεις

Για να μην χρειαστεί να προλάβω ή να μην

Προς το σταματημένο διστακτικά παρόν
το να μην προλάβεις
είναι μόνο μια αποφασιστική
Μεθυσμένη κουβέντα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΤΣΑΜΗ

Ηράκλειο Κρήτης

ΑΙΩΝΙΑ ΜΗΧΑΝΙΚΗ

I. Η αισιοδοξία των πραγμάτων
και η μυρωδιά που αναδίνουν...
Η γοητεία της ανέλπιστης προσδοκίας
κάτω από το φως των αστερισμών...
Οι χαμένες διαδρομές
πάνω στα σώματα των άλλων εαυτών...
Η διασταύρωση του ευκταίου με το τυχαίο
και το χαμόγελο που επιστεγάζει την αυταρέσκεια...
–Υπάρχουν πιθανότητες να εξαντληθεί το παρόν
σ’ αυτήν την ίντριγκα
που εκβιάζει το μέλλον
να εκδηλωθεί εμπρός μου!

II.....γέννηση: στο άρρητο παρόν
η παρεμφατική γραφή του παρελθόντος
και το προρρηθέν μέλλον
όλοι κάνουν τους ανήξερους
έγκλειστη η αλήθεια του ρήματος
καμιά αντίσταση στο φτερό...
κοινά πρόσωπα
απεικασματα της μοιραίας τυχαιότητας
στη διανομή των ρόλων.
Ελλειπτικές
Φιγούρες-επιφαινόμενα
εξαναγκασμού
της ύπαρξης
λόγοι ασταθείς
ως να τελειώσει η περίοδος
χάριτος.

ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΤΙΚΗΣ

Μέρες κυνηγάω ένα ποίημα –ένα στιχάκι πρωτεύικό με θράσος το
ανάστημά του–

Κάτι στίχοι κρεμασμένοι από το ταβάνι σε υδραγωγική μορφή
καιροφυλακτούν:

Μίσος κατρακυλά κάτω από το κρεβάτι
ο άλλος ξεγλίστρησε από τη χαραμάδα της πόρτας...
δηλητήριο ασημένιο
άσης μένος

με τους στίχους δοξάζω το καλό και το κακό:
τον ασέληνο έρωτα
το νησί του ναυαγίου
την ακόρεστη αίσθηση
τις διάτρητες αναμνήσεις
...και κάποιος είπε “η ποίησης είναι το καταφύγιο που μισούμε”
ή κάπως έτσι.

Με τους στίχους ακούω τη φωνή μου:

Φωνάζω

Φωνάζεις

Φωνάζουμε

Σιωπή επιλεκτική ακρόαση και σεσημασμένη καταγραφή scripta
manent–

αν κάνω λάθος διόρθωσέ με...

Ποίησης

Ιζήματα αυτοϊκανοποίησης

Ποίησης αγέραςτος και οίησης αξιέραςτος

Συμπλέγματα από καταβολής κόσμου

“ποίησης επίρρωσης της μεγαλειότητάς μας”

οι στίχοι χειροκροτούν τον εγωισμό μου, μάλλον...

ανατέμνουν την οδύνη

μηρυκάζουν τις αντιρρήσεις

επιβραβεύουν τις πνιγηρές αντινομίες

αποσκιοτούν και στασιάζουν

καταριούνται την εύφλεκτη φυλακή τους

σχεδιάζουν τη δίτροχη απόδρασή τους

“η ποίησης είναι ανάπτυξεις στίλβοντος ποδηλάτου”

.....

ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΣΙΡΟΣ

Θεσσαλονίκη

ΘΥΣΙΑ

Σαν το νερό θα πιω απ' τα χείλη σου τον πόνο
σαν το κρασί την άγια σου καρδιά.
Ικέτης με τα ρούχα μου σκισμένα
στη στράτα του βοριά θ' ανηφορήσω
στον άδειο σου βωμό και θύτης
τη σκοτεινή μου μοίρα θα προσφέρω
να εξαγνιστεί η ζωή μου και το θάυμα
να λειτουργήσει πάλι μες στη νύχτα
σαν την αρχέγονη φωτιά.

ΣΤΗΝ ΚΑΜΑΡΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Μιλούσαν τα νερά.
Τρεμόπαιζαν τα φύλλα.
Γνώριμοι άνεμοι σφυρίζαν στα κοχύλια
κι η σκέψη μου πρασίνιζε όπως οι γύρω λόφοι.

Έμπαινα κι έβγαινα σ' αυτόν τον κόσμο
με μια ευκολία εύλογη
όπως ο γέρος κηπουρός στον κήπο της αυλής του
όπως η πρώτη άνοιξη στην κάμαρα της κόρης.
Και τα σεντόνια σύννεφα κι άγγελοι μεθυσμένοι.

Μηλιά που πάλλεται, πλαγιά που θάλλει.
Πηγή που δείχνει την πληγή της.
Έμπαινα κι έβγαινα σ' αυτόν τον κόσμο
με μια ευκολία εύλογη χωρίς κανένα κρίμα
όπως ο πρώτος άνθρωπος στο φως του παραδείσου.

ΤΑ ΣΩΜΑΤΑ ΜΑΣ

Πέρασαν μέρες κι έγιναν τα χέρια μας αδέρφια
χτίζοντας τ' όνειρο στο φως που 'χει χιμήξει
απ' τα μεγάλα μάτια μας.
Τα σώματά μας
πλοία που ταξιδεύουνε στον πόντο που σπαράζει
από πνοές ερωτικές ανέγνωρων ανέμων.
'Η τηλεσκόπια στ' αλώνι ενός βουνού
απ' όπου
οι τολμηροί ορειβάτες
οι γενναίοι των συγκινήσεων του ύψους εραστές
μπορούν μια νύχτα του Γενάρη
να γεωμετρήσουν το άπειρο
κι απλώνοντας τα χέρια
να σπείρουν μες στα σύμπαντα
το σπέρμα που ευωδιάζει.

ΓΙΩΡΓΟΣ Α. ΤΣΙΡΩΝΗΣ

Πάτρα

ΘΕΑΤΡΟ ΝΟ

Στο γιαπωνέζικο το θέατρο
χτυπούν με ξύλα μακρούά
ο ένας το κορμί του άλλου,
χτυπούν οι θεατές
τις φορεσιές τους στα καθίσματα·
οι ίδιοι έχουν πάει αλλού
και κλαίνε.

Γυρίζουν σιωπηλοί μετά
και υποκλίνονται
στα ψεύτικα κουφάρια
της σκηνης.

Ύστερα φεύγουν βιαστικά
κι απ' το παλτό τους
βγάζουνε το δικό τους το νεκρό
να τον κηδέψουν.

Θάβουνε τα κομμάτια τους προσεκτικά,
γιατί φοβούνται
τον κόσμο τον περίεργο
και τα κουτσομπολιά,
και ήσυχα
γυρνάνε στις δουλειές τους.

ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ ΟΜΗΡΟΣ

Υπόγειο βαθύ
η πίκρα του αόματου,
τυφλός ο ποιητής,
κύπελλο αδειανό τα χέρια του,
φτυσιά περαστικού,
και φτιάχνει το ψομί του ο Γίγαντας.
Έτσι ξοδεύει ώρες και ώρες

στο κομπολόγι της ψυχής του,
λιβάδι οι ραγισμένες παπαρούνες,
ανοίγει μία, πέφτει, κοιμάται·
πουλάκι μες στον κάμπο τον καμένο,
κι ούτε σπυρί για να μασάει
την πίκρα του,
στους ώμους τους λιγνούς
τις δέλτους μες στον κόσμο
κουβαλάει·
και όταν κουρασμένος
γέρνει να ξανασάνει
τα χέρια ανοίγει ο Ποιητής,
μυρώνει τον αέρα και υψώνεται
ωραίος σταυραϊτός της Οικουμένης.

ΜΑΡΙΑ ΥΨΗΛΑΝΤΗ

Λευκωσία Κύπρου

[ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ]

Ἀχήμες τέττιξ, δροσεραῖς σταγόνεσσι μεθυσθεῖς
ἀγρονόμαν μέλπεις μούσαν ἐρημολάλον
Μελέαγρος

Αραχνοῦφαντη ησυχία κρεμασμένη
ψηλά απ' της μνήμης τον ανέσπερο ουρανό
ως του καλοκαιριού το δρόμο το στιλπνό
που αέναα μέσα στους αμάραντους διαβαίνει.

Και κυματίζει απ' ἄκρη σ' ἄκρη κεντημένη
μ' αργών μαιάνδρων έναν τόνο σιγανό
ρυθμό που δίστομος σαΐτεύει το κενό
μολπή που μέσ' στον κόρφο του ἡλίου ὄλο πλαταίνει.

Νηφάλια μέθη μέσ' στις μοναξιάς το στήθος
σα στέκεται η ζωή για λίγο πριν κυλήσει
ξανά στην ἀβυσσο με θλίψη ηδονική.

Στο ράμφος της στιγμῆς ενώνεται το πλήθος
των αυριανών φωνών και κείνων πού 'χουν σβήσει
σε λιγυρή αρμονία κι ιαχή ερημική.

[ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ]

Τάν Φρυγίαν ξέναν
Ταντάλου (...)
τάν κισσός ὡς ἀτενῆς
πετραία βλάστα δάμασεν
Σοφοκλῆς

Μέσα στην αμφιλύκη με τα μάτια σαν κυκλάμινα
τότε που παίρνουν οι καθρέφτες το χρώμα της σιγῆς
αχτίδες που ακουμπούνε στο πρεβάζι
κι ἄλλες μπλεγμένες στους τροχούς των ποδηλάτων

ίσκιοι μέσ' στις πευκοβελόνες
σκαθάρια και κορυδαλλοί
χαράζουν στον αέρα σχέδια έγκαιστα
ίχνη του ονείρου απ' ώχρα, βερμιγιόν, άκουα μαρίνα.
Το ίδιο κι η ζωή στοχαστικά κι αιώνια
μ' άλικο νήμα ή μπλε βαθύ στον αρχάγγελο της Λάχεσης πασχίζει
να μην αφήσει τα πουλιά ασυντρόφευτα
να μην αφήσει τον καιρό γυμνό.
Κι εκεί που κάθεται στον κήπο με τις λεμονιές κι υφαίνει
μέσα στη γλόη που μυρίζει ακόμα απ' τη βροχή
δε νοιώθει που έρπει μέσα της και γύρω το σκοτάδι
κι αμέτρητο ανεβαίνει και την αγκαλιάζει
ωσάν επίμονος κισσός γύρω από δρυ που πετρωμένη συνεχίζει
να γνέφει προς τα σύννεφα
μόνο την απουσία.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

*Κόγχος έγω Ζεφυρίτι, παλαιότερος, αλλά σύ νυν με,
Κύπρι, Σεληναίης άνθεμα πρώτον έχεις,
ναυτίλον ός πελάγεσσιν επέπλεον...*

Καλλίμαχος

Φυλαχτό ήμουν από φίλντισι σε κόρφο τρυφερό
στην άμπωτη τ' απείρου και στη δίνη του αχωρήτου
θαλασσινών κευθμώνων κι έναστρων βυθών.
Τώρα στολίδι του ναού σου αθάνατο κι εκστατικό
αναπολώ το αύριο γαντζωμένο
στην άφατη νωχέλεια του κόσμου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΦΑΣΟΗΣ

Αίγινα

ΑΝΩΝΥΜΟΥ, ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΑΡΚΟΦΑΓΟ ΟΙΚΕΙΟ ΤΟΠΟ

I

Ως νηπενθή, ως τέτοια
τα επαρουσίασεν
πρώτα σε φίλους, έπειτα
σε κάτι άσχετους
είδε πως δεν κατάλαβαν
θα είχαν επιτυχία
σκέφτηκε__

τώρα στην αγορά
σήμερα να, αγορεύει...

II

__η λογική των επιγόνων__

ο οδυσσέας το έκανε
το ταξίδι για λογαριασμό του
δε χρειάζεται να παριστάνει
ότι τάχατες, ανακάλυψε
καινούργιους κόσμους
νέες πορείες χάραξε
πλανέθηκε σε νέους δρόμους

και όλοι εμείς οι υπόλοιποι
που έχουμε τη λογική των επιγόνων
του αναγνωρίζουμε κάτι
που δεν έχει
την απαρχή της δικιάς μας γενιάς
το ξεκίνημα της δικιάς μας πορείας

γιατί εμείς έχουμε
τη λογική των επιγόνων.

III

Και θα έρθουν
μετά από εμένα
ανάξιοι άνδρες
μνηστήρες __

από εκείνους τους ασήμαντους
της ιστορίας __

με τη γλωμμή τους όψη
την κάπως έκφυλη

και θα σκορπούν
τον πλούτο μου
το νέκταρ της δικιάς μου
ευτυχίας __

καθώς, εγώ
θα χάνομαι
στου χρόνου
τη σκιά __

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΦΡΑΓΚΟΣ

Καλαμάτα

ΤΟ ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ

Χειμώνας του Μάρτη.
Ο ήλιος, φανελάκι αθλητικό,
ανέβηκε στον κόσμο της στάσης
ένα λεωφορείο,
χωρίς εισιτήριο.
Ο οδηγός έβαζε το τιμόνι,
να στρίβει τις ρόδες.
Η μηχανή, άλλος Κουταλιανός,
Diesel μάσαγε,
ροχάλες έφτυνε καυσαέριο.
Κατεύθυνση αφετηρίας τέρμα,
περάσαμε πλατεία αγαλιμάτων.
Της εκάστοτε κλαδικής, είδα,
όλα βολεμένα σε θέση.
Ο Αλέξανδρος πουθενά.
Εκκρεμεί...
καταγγελία στέγασης,
αορίστου χρόνου
και ο Βουκεφάλας
σε απόσυρση...
Έλυσε το γόρδιο
του στοχασμού μου,
ο Μιχάλης δίπλα θέση.
...παρεμπιπτόντως...
εκεί έδειχνε δάχτυλο,
κοιμάται η Ελένη.
Τα μάτια μου,
θεατές άπαιχτου έργου
τον έπεισαν δεν κατάλαβα.
Η Ελένη;...
του Χαλεπά ντε...
χτύπησε πέναλι το στόμα του.

MARATUGA

Στο περίπτερο της πλατείας
των εφημερίδων τα νέα
τα κρατάνε τοιμπίδια.
Κάθισα στο καφενείο
μία καρέκλα.
Αδελφοποίησα
τις τζούρες του σχέτου
στο οικοσύστημα
των αισθητηρίων μου,
ενόσω το τσιγάρο μου,
έκαιγε σαδιστικά,
καύτρα κεφάλι,
τα σωθικά του.
Εντελώς ασυναίσθητα
Το βαπόρι απέναντι
μου ξύπνησε
όρεξης ταξίδια.
Η επιθυμία
Της απόφασης ταχύτερη.
Κατάστρομα πρώτη θέση.
Τα μάτια μου,
όχι του φάρου μακρύτερα.
...MARATUGA το λένε...
έκοψε ο δίπλα το νήμα.
Δεν απόρησα που το λένε.
Απόρησα πώς κουβάλαγε
ολόκληρο μεγαθήριο
με γυμνό μπράτσο;

ΜΑΡΙΑ ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ

Αθήνα

[ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ]

Τις ώρες που μόνη αιωρούμαι
πάνω από τ' ακρωτήρια

με το στήθος ανοιχτό στη σελήνη
περιμένω μια «από μηχανής» νεφέλη
να με πετάξει στα τρεμόντα ύδατα

να με πάρεις και να με λεηλατήσεις

Λάφυρο εκ θαλάσσης

να μ' ανιψώσεις ως τους φιδίσιους μαντρότοιχους

Corpo serpentinato

ταϊσμένο με ηδονικό άνεμο

Άχωρο άχρονο
Στον ήλιο

[ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ]

*Soltanto con te, straniero,
posso parlare nella mia lingua
poiché anche tu vieni di lontano
e il nome della terra l' abbiamo scordato.*

Lalla Romano, Giovane è il tempo

I

Έτρεξα να κόψω αγάπη από το δέντρο
αλλά το μόνο που βρήκα ήταν
λόγια φυσημένα με φως

από ένα σύννεφο
Κυματιστό
Απαλό
Αισθαντικό

Οι λέξεις ενσωματωμένες στα φύλλα
έσταζαν αίμα
Το δικό του

Σαν σφουγγάρι που χάνει το αίμα του
ορθώνομαι άδεια, δεκτική σε μια νέα γλώσσα
Περιμένω το σιωπηλό ρίγος των ήχων
της ποίησης του άνδρα-σύννεφου
που γητεμένος από τα μαλλιά μου
λούζεται τη δροσιά τους

II Ανεξίτηλο

Οι λέξεις του
ψηλάφησαν τη μεταξωτή της κόμη
Η φωνή του
εγκαυστική στην ψυχή της

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΧΑΤΖΗΛΕΛΕΚΑΣ

Λάρισα

ΑΣΣΟΣ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣΙΑΣ

Πονεμένο άσμα, λεπτή ευωδία, κατάνυξη δυναμική,
η Θεία πληγή στη Μικρασία.
Μνήμη θρυμματισμένη, στις ρωγμές της λήθης,
πρόοδος θανάτου, σου επιτίθενται σκληρά οι δαίμονες της φρίκης.
Στο κελάδημα της κίσσας, τα χίλια πρόσωπα της απουσίας,
πένθος κατά Θεό, τόπος θυσιαστικής ομολογίας,
αφαιρεί απ' το θάνατο, η οντικότητα της ευλογίας,
η δύναμη των δακρύων, εξιλασμός της απουσίας.
Άκρα ταπείνωση, η καρδιακή ευχή, η μυστική κυφορία,
η μεγάλη σιγή, των δακρύων Θεολογία,
σιωπηρή συμφωνία, χαριτωμένη ικεσία, τριαδική ομολογία.
Στην κακοπάθεια κατοικεί ο Θεός, στη Θεία υπακοή η ελευθερία,
με τη Θεία φιλοπονία κρατιέται η Χάρη η Αγία.
Μεγαλοσύνης το κάλεσμα, το ιερό πεπραγμένο αφθαριζίζει την ουσία,
το κάλλος καθαυτό, οντοθεολογία.
Η διάχυση της εγγύτητας, συνεχής ανάπλαση,
η αρετή της μνήμης, ξεγελά το επίπλαστο της ετεροτοπίας.
Λόγος απερίτμητος, κεκαθαρομένη η χάρη η Αγία,
τα σχήματα της ταπείνωσης, ολοκάρπωση Θεοδοσίας.
Θεογενές το πλήρες του θανάτου, η νίκη ανήκει στην καρδιά,
στην Άσσο της Μικρασίας.

ΜΟΣΧΟΝΗΣΙΑ

Σχήματα σαρκικής ζωής της απάθειας, σύμμορφα απωλείας,
μεταφύση ξενόψυχη, σκοτίζει η ραθυμία,
η αμφισημία της διψυχίας, αβύσσου χειρονομία,
στη δεσποτεία της λήθης, ενέχει συντριβή η βλασφημία,
το ολιγόπνοο της απραξίας, ενδοσκοπός αυτομεμψίας.
Οδυνωμένη γη απαρήγορη, μόν' οι πληγές η καύχηση σου,

γίνεται ο πόνος η παράκλησή σου.
Γίνεσαι όλος Προσευχή, συστεναγμός ο ιλασμός σου.
Διδάχος ακένωτος της οδύνης η χαρμολύπη,
η πραγμάτωση της αυταπάρανης, Θεία Ευχαριστία,
ο εικονισμός της αυτοθυσίας, φύτευμα αφθαρσίας,
το ασκητικό υψιπετές, εγκεντρισμός της ευλαβείας.
Καταγγελτικός λόγος, Πρωτολογία άληπη, θριαμβική εσχατολογία.
Το συνεχές πάσχειν αλλοίωση σωστική, ταυτότης Θείας φιλοπα-
θείας.
Πραγμάτωση σταυρική, άσκηση ελευθερίας.
Βεβαίωση θεωρίας Ιερής, εγκαινισμός Θεοπτικής οντολογίας.
Το συνείναι Θεόν λογοποιεί την αμορφία.
Αναπλασμός η ανάμνηση, αγγέλων συντροφία,
η ανίχνευση της υπέρβασης, τροφός της Καρτερίας.
Στα Μοσχονήσια, ο γλυτωμός του πόνου η μαρτυρία,
σύντριμμα γίνεται η καρδιά, φεγγίζει του Παράκλητου η ικεσία.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Ν. ΧΑΤΖΗΝΑΚΗΣ

Καραβόσταμο Ικαρίας

ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ

Στην αγκαλιά σου κοίμισες τη νύχτα/ κι όπως τραβούσαν
οι παλιοί προσκυνητές πορεία απ' την Έφεσο στη Δήλο/
κρυφά τους ακολούθησα ως εκεί/ με της ανάσας σου την
αύρα στο ανοιγμένο μου πανί/ για μιας θεάς αγάπης τ' Απατούρια.

ΣΑΝ ΜΥΗΜΕΝΟΣ

Στου Αρισταίου το νησί ξανθό το μέλι
και στου Τριπτόλεμου τη γη χρυσό το στάχυ
του Μάη τις νύχτες ξαγρυπνάει η Σεμέλη
γλυκιά πατρίδα μου γοργόνα και μονάχη

Ψηλό βουνό στο αρχιπέλαγο ριγμένο
Θαλασσινός αφρός φυγή κι αετοράχη
τα αρχικά της σ' ένα πέπλο κεντημένο
Αλφα-Βητάρι ιερό σε αιώνια μάχη

Μάνα και κόρη τραγουδούν στην Ελευσίνα
ο γέρο-δάσκαλος κοιμήθηκε στη Γέλα
μα εγώ αγάπησα του κήπου της τα κρίνα
σαν μνημένος στου Διόνυσου την τρέλα

ΔΗΜΗΤΡΑ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΔΟΥ

Μπουένος Άιρες

ΥΠΟΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ

Και φέτος γεννοβόλησαν οι μυγδαλιές.
Μύξες σωρό έβγαλαν πάλι να μαλακώσει πρέπει
το κούκαλο ουσία.
Με καισαρική παύθηκε προ πολλού η φυσιολογική.
Πήγαινε ενάντια στη φυσική. Λαγνεία.

Συγκομιδή γενετική στοιβάζονται οι καρποί να δρέψουν θέλουν
ωάρια υπό το μηδέν υπόσταση σωλήνα.
Πολυπολυκοτυλήδονα σε παραφυσικό μέγεθος ψίχα να θρέψουν
κάνουν
κρουπτογαμικά τα νήπια.

Και φέτος γεννοβόλησαν οι μυγδαλιές.

Σωρός και φέτος τα εξώγαμα.
Με τη σύμφωνη γνώμη του νομίμου.

Ο Σταυρός του Νότου βόρειος με περικεφαλαία οι παπαρούνες
κίτρινες
στο χώμα αναρτημένο σχήμα του κόσμου η πανοπλία άδειασμα των
αποβλήτων χρόνων
της λήθης τώρα τώρα το ευχέλαιο μετακινώ ακίνητη αργία να
εξορκίσει τα ευκόλως που
ευκόλως παραλείπονται με το *μας τα 'παν κι άλλοι*.

ΑΠΕΡΩΚΙΝΗΤΟΣ

Έρθε η ώρα ν' ανοίξω τα χαοτιά μου.
Δεν γράφω για να δημιουργήσω.
Γράφω για να αποδομήσω.
Λέξη γνωστής ετυμολογίας άγνωστης θεματολογίας.

Οι φιλόλογοι θα την οσμισθούν οι άλλοι θα την αφουγκραστούν.
Ανοιχτή κλήση για ερμηνεία με προειδοποίηση:
Εν οχλήσεις δεν θα λάβουν απάντηση.
Ο αναγνώστης θα πρέπει να καταθέσει τον οβολόν του και να πει κι
ευχαριστώ.

Ελλείπει ευγενικότητας δεκτό και το τραγούδι.
Οι απαντήσεις χρήζουν ερωτημάτων. Σε έσχατη περίπτωση
ερωτήσεων.

Κι εγώ είμαι υπερβολικά κακοποιός για να διατυπώσω τις μεν και
να δεχτώ τα δε.

Στην καλύτερη περίπτωση αποτάσσομαι αμφοτέρα.
Και αντιφάσκω.

Πρωτολογώ:

Αδυνατώ να σοβαρευτώ. Ντύνομαι όψη γελαστή. Δηλώνω γελαστή.
Μαδώ τη γλώσσα μου για ν' ακουστούν τα κακαρίσματά της.
Ερωτεύομαι δεν ερωτεύομαι ερωτεύομαι.
Είμαι εγώ αυτό κι οι άνθρωποι μαυρίλα.
Ερωτεύομαι δεν Ερωτεύομαι μην τα κομμάτια μου.

Προηγούνται οι αντιθέσεις:

Όσοι δεν κατα νοήσουν θα κατά λογίσουν.
Όσοι αρνητικώς κατα νοήσουν θα κατά τάξουν. Με γνώμονα:
«Υποκρίνεται». «Επιτηδεύεται». «Ψεύδεται». «Δεν ερωτεύεται».
«Γελάει σαν να κλαίει».
«Χωρίζει όπως ενώνει». «Κουράζει ν' αντιτάσσει». «Χασμουριέται
αντί ν' αναστενάζει».

Ορθόν. Βιολογική εξέλιξη του οργανισμού μου.

Έπονται οι θέσεις:

Οι άλλοι που θα διά βάσουν θα ξανά διά βάσουν.
Κι αφού διά βάσουν θα γράψουν:
«Μηχανισμός σε κίνηση» «Φυγόκεντρος δύναμη» «Κεντρομόλος
δύναμη».

Απόδειξη:

Κατά τη γνώμη μου δεν γράφω. Διαβάζω. Στην καλύτερη περίπτωση
μετά φράζω.

Parra.